HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

14 iulie 2021 *

„Dumping – Importuri ale anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Rusia și Ucraina – Reexaminare intermediară – Calcularea valorii normale – Costuri de vânzare, cheltuieli administrative și alte costuri generale – Vânzări între societăți afiliate – Operațiuni comerciale normale – Entitate economică unică – Articolul 2 alineatele (3), (4) și (6) din Regulamentul (UE) 2016/1036 – Prețul de export – Ajustare – Funcții care pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane – Articolul 2 alineatul (10) litera (i) din Regulamentul 2016/1036 – Eroare vădită de apreciere – Metodă diferită de cea utilizată în cadrul unei anchete anterioare – Articolul 11 alineatul (9) din Regulamentul 2016/1036 – Încredere legitimă – Dreptul la apărare”

În cauza T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, cu sediul în Nikopol (Ucraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, cu sediul Dnipro (Ucraina),

reprezentate de B. Servais, avocat,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de P. Němečková și G. Luengo, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/1295 al Comisiei din 1 august 2019 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/1469 de instituire a unei taxe antidumping la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Rusia și Ucraina, ca urmare a unei reexaminări intermediare parțiale în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2016/1036 (JO 2019, L 204, p. 22),

TRIBUNALUL (Camera a șaptea),

compus din domnii R. da Silva Passos, președinte, L. Truchot (raportor) și M. Sampol Pucurull, judecători,

* Limba de procedură: engleza.

grefier: doamna E. Artemiou, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 17 decembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamantele, Interpipe Niko Tube LLC și Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, sunt două societăți de drept ucrainean care desfășoară o activitate de fabricare și de export de tuburi și de țevi obținute fără sudură.

2 În urma unei plângeri depuse la 14 februarie 2005 de Comitetul de protecție a industriei tuburilor din oțel obținute fără sudură din Uniunea Europeană, Comisia Comunităților Europene a deschis o procedură antidumping privind importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, România, Rusia și Ucraina, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223) [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2009, L 343, p. 51), el însuși înlocuit prin Regulamentul (UE) 2016/1036 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (JO 2016, L 176, p. 21, denumit în continuare „regulamentul de bază”)] și în special cu articolul 5 din Regulamentul nr. 384/96 (devenit articolul 5 din regulamentul de bază), în versiunea rezultată din Regulamentul (CE) nr. 461/2004 al Consiliului din 8 martie 2004 de modificare a Regulamentului nr. 384/96 și a Regulamentului (CE) nr. 2026/97 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2004, L 77, p. 12, Ediție specială, 11/vol. 34, p. 171, denumit în continuare „Regulamentul nr. 384/96 cu modificările ulterioare”).

3 La 27 iunie 2006, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul (CE) nr. 954/2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația, România, Rusia și Ucraina, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2320/97 și (CE) nr. 348/2000 și de încheiere a reexaminării intermediare și a reexaminării în temeiul expirării măsurilor a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia și România și de încheiere a reexaminării intermediare a drepturilor antidumping aplicabile importurilor anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia, România, Croația și Ucraina (JO 2006, L 175, p. 4, Ediție specială, 11/vol. 46, p. 138).

4 Prin Regulamentul nr. 954/2006, Consiliul a impus o taxă antidumping la o cotă de 25,1 % la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, produse de CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube și de OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, două societăți de drept ucrainean devenite Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko

Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) și, respectiv, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (denumite în continuare, împreună, „fostele societăți Interpipe”), ale căror succesoare în drepturi sunt reclamantele. În acest regulament, Consiliul a considerat că societățile respective erau societăți „de legătură” pentru două societăți de vânzare: SPIG Interpipe, cu sediul în Ucraina, și Sepco SA, cu sediul în Elveția.

5 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 septembrie 2006, fostele societăți Interpipe au solicitat anularea Regulamentului nr. 954/2006 în măsura în care acesta le privea.

6 Prin Hotărârea din 10 martie 2009, Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06, denumită în continuare „prima hotărâre Interpipe”, EU:T:2009:62), Tribunalul, subliniind existența unei erori vădite de apreciere și a unei încălcări a dreptului la apărare, a anulat articolul 1 din Regulamentul nr. 954/2006, în măsura în care taxa antidumping stabilită pentru exporturile către Uniune a unor produse fabricate de societățile ucrainene în cauză depășea taxa care ar fi fost aplicabilă dacă prețul de export nu ar fi fost ajustat în temeiul unui comision, în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din Regulamentul nr. 384/96, cu modificările ulterioare [devenit articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază], atunci când vânzările au avut loc prin intermediul societății elvețiene Sepco. Din cuprinsul punctului 178 din această hotărâre reiese că, atunci când se constată că un producător încredințează sarcini care aparțin în mod normal unui departament de vânzări intern unei societăți de distribuție a produselor sale pe care o controlează din punct de vedere economic și cu care formează o entitate economică unică, este justificat faptul că Consiliul și Comisia se bazează pe prețurile plătite de primul cumpărător independent distribuitorului afiliat, fără a efectua o ajustare în temeiul unui comision. Potrivit Tribunalului, Sepco putea fi considerată un departament de vânzări intern al fostelor societăți Interpipe, astfel încât instituțiile nu ar fi trebuit să aplice nicio ajustare prețurilor pe care le practica. Tribunalul a respins acțiunea în rest.

7 Prin Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78), Curtea a respins recursurile formulate de Consiliu și de Comisie împotriva primei hotărâri Interpipe.

8 Consiliul s-a conformat primei hotărâri Interpipe prin adoptarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2012 din 21 iunie 2012 de modificare a Regulamentului nr. 954/2006 (JO 2012, L 165, p. 1). Potrivit considerentelor (11)-(14) ale acestui regulament de punere în aplicare, marja de dumping a fost recalculată, fără a se adapta prețul de export, pentru vânzările realizate prin intermediul societății afiliate Sepco, în temeiul unui comision, în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din Regulamentul nr. 1225/2009 [devenit articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază], care înlocuise între timp Regulamentul nr. 384/96, cu modificările ulterioare. Cota taxei antidumping aplicabile reclamantelor a fost stabilită la 17,7 %.

9 Măsurile antidumping prevăzute de Regulamentul nr. 954/2006, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 540/2012, au fost menținute pentru o perioadă suplimentară de cinci ani, în temeiul Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 585/2012 al Consiliului din 26 iunie 2012 de instituire a unei taxe antidumping la importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Rusia și Ucraina, în urma unei reexaminări în perspectiva expirării măsurilor în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1225/2009, și de încheiere a procedurii de reexaminare în perspectiva expirării măsurilor privind importurile anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Croația (JO 2012, L 174, p. 5). Consiliul a considerat că reclamantele continuau să lucreze cu doi comercianți afiliați, stabiliți în Ucraina și în Elveția (a se vedea punctul 4 de mai

sus), numiți în prezent LLC Interpipe Ukraine (denumită în continuare „IPU”) și Interpipe Europe SA (denumită în continuare „IPE”). Cota taxei antidumping aplicabile reclamantelor a rămas stabilită la 17,7 %.

10 În urma unei proceduri de reexaminare intermediară solicitate de reclamante în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1225/2009 [devenit articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază] (denumită în continuare „reexaminarea intermediară încheiată în anul 2012”), Consiliul a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 795/2012 din 28 august 2012 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare nr. 585/2012 (JO 2012, L 238, p. 1), în temeiul căruia cota taxei antidumping care le era aplicabilă a fost redusă la 13,8 %.

11 La 4 iulie 2017, Comisia a publicat în Jurnalul Oficial avizul de deschidere a unei reexaminări efectuate în perspectiva expirării măsurilor antidumping aplicabile importurilor de anumite tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau oțel, originare din Rusia și Ucraina (JO 2017, C 214, p. 9). Reexaminarea vizată de acest aviz (denumită în continuare „reexaminarea finală încheiată în anul 2018”) era întemeiată pe articolul 11 alineatul (2) din regulamentul de bază.

12 La 7 mai 2018, Comisia a publicat de asemenea în Jurnalul Oficial avizul de deschidere a unei reexaminări intermediare parțiale a măsurilor antidumping care se aplică importurilor de anumite tuburi și țevi originare, printre altele, din Ucraina (JO 2018, C 159, p. 18). Reexaminarea vizată de acest aviz (denumită în continuare „reexaminarea intermediară încheiată în anul 2019”), care dădea curs unei cereri a reclamantelor întemeiate pe articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază, se limita la dumpingul care le era reproșat.

13 La 13 iulie 2018, în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018, Comisia a transmis reclamantelor, în conformitate cu articolul 20 din regulamentul de bază, un document de informare generală prin care le-a informat că, în vederea stabilirii costurilor de vânzare, a cheltuielilor administrative și a altor costuri generale (denumite în continuare „costurile VAG”), necesare pentru calcularea valorii normale, în temeiul articolului 2 alineatele (3) și (4) din regulamentul de bază, aceasta intenționa să ia în considerare nu numai costurile VAG referitoare la vânzările produsului în cauză, pe care reclamantele le efectuau către cumpărători independenți stabiliți în Ucraina fie în mod direct, fie prin intermediul IPU, ci și costurile VAG, cu excluderea costurilor de transport, referitoare la vânzările produsului respectiv efectuate de reclamante către IPU, pentru ca aceasta din urmă să le revândă unor cumpărători independenți stabiliți în Ucraina.

14 Pe de altă parte, Comisia a observat că reclamantele își exportau în prezent produsele în Uniune nu numai, la fel ca înainte, prin intermediul IPE, ci și prin intermediul unei alte societăți afiliate, Interpipe Central Trade GmbH (denumită în continuare „IPCT”), stabilită în Germania, care trebuia considerată importator. În conformitate cu prima hotărâre Interpipe, Comisia nu a intenționat să aplice prețurilor plătite de cumpărători independenți către IPE o ajustare în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, în timp ce și-a exprimat intenția de a introduce o ajustare, în temeiul articolului 2 alineatul (9) din acest regulament, pentru produsele vândute în Uniune de IPCT.

15 În observațiile lor din 30 iulie 2018 cu privire la documentul de informare generală din 13 iulie 2018, reclamantele au contestat calculele Comisiei privind costurile VAG, arătând că metoda avută în vedere era diferită, cu încălcarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, de cea aplicată înainte. Această pretinsă nouă metodă ar fi majorat în mod artificial costurile VAG și, pe cale de consecință, și marja de dumping.

16 În urma reexaminării finale încheiate în anul 2018, Comisia a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1469 din 1 octombrie 2018 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de anumite țevi și tuburi fără sudură, din fier sau din oțel, originare din Rusia și din Ucraina, în urma unei reexaminări efectuate în perspectiva expirării măsurilor în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul 2016/1036 (JO 2018, L 246, p. 20). Măsurile antidumping în discuție au fost astfel menținute.

17 În considerentele (82) și (83) ale Regulamentului de punere în aplicare 2018/1469, Comisia a arătat că, în urma analizei tuturor elementelor, ea acceptase cererea reclamantelor referitoare la calcularea costurilor VAG între societăți afiliate.

18 În considerentele (86) și (87) ale Regulamentului de punere în aplicare 2018/1469, Comisia a precizat că, în cazul în care producătorul-exportator a exportat produsul în cauză unor clienți independenți din Uniune prin intermediul IPE, având calitatea de comerciant, prețul de export a fost stabilit pe baza prețurilor plătite efectiv sau care urmează să fie plătite pentru produsul în cauză atunci când acesta este vândut la export către Uniune, în conformitate cu articolul 2 alineatul (8) din regulamentul de bază. În schimb, în cazul în care producătorul-exportator a exportat produsul în cauză către Uniune prin intermediul IPCT, având calitatea de importator, prețul de export a fost stabilit pe baza prețului la care produsul importat a fost revândut prima dată unor clienți independenți din Uniune, în conformitate cu articolul 2 alineatul (9) din regulamentul de bază, cu ajustările permise de această dispoziție.

19 Cota taxei antidumping aplicabile reclamantelor a rămas stabilită la 13,8 %.

20 La 21 mai 2019, în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2019, Comisia a transmis reclamantelor un document de informare generală (denumit în continuare „DIG 2019”), în conformitate cu articolul 20 din regulamentul de bază. Prin intermediul documentului respectiv, în primul rând, Comisia le-a informat că, la calcularea costurilor VAG ale acestora, fuseseră adăugate costurile pe care le efectuaseră pentru vânzările lor către IPU. În al doilea rând, Comisia a arătat că IPE și IPCT funcționau, în opinia sa, ca două canale care permiteau exportul aceluiași produse în Uniune. Întemeindu-se pe acest element, pe rolul de coordonare jucat de IPU între, pe de o parte, reclamante și, pe de altă parte, IPE și IPCT, pe particularitățile contractelor încheiate între IPU și aceste ultime două societăți, precum și pe lipsa, din statutul IPE, a unei obligații de exclusivitate în materie de alegere a furnizorilor de produse care urmau a fi vândute, Comisia a concluzionat că IPE nu mai putea fi considerată un departament intern de vânzări la export în cadrul grupului căruia îi aparțineau reclamantele (denumit în continuare „grupul Interpipe”) și că, la calcularea prețului de export, trebuia aplicată, așadar, o ajustare, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, prețurilor plătite IPE de către cumpărători independenți în Uniune.

21 În observațiile lor din 4 iunie 2019 privind DIG 2019, reclamantele au contestat printre altele, în primul rând, calculele Comisiei referitoare la costurile VAG, arătând că metoda avută în vedere corespundea celei care fusese propusă deja, și respinsă în final, în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018. În al doilea rând, ele au susținut că aplicarea unei ajustări, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, prețurilor plătite IPE de către cumpărători independenți constituia o încălcare a principiilor rezultate din prima hotărâre Interpipe (a se vedea punctul 6 de mai sus). Acestea au subliniat că împrejurările de fapt nu se schimbaseră, în pofida creării IPCT.

22 La 27 iunie 2019, Comisia a adresat reclamantelor un document de informare suplimentară, potrivit căruia ea acceptase mai multe argumente formulate în observațiile lor din 4 iunie 2019, altele decât cele reluate la punctul 21 de mai sus. Comisia a adăugat că aceste din urmă argumente fuseseră analizate, dar că urmau să fie tratate în regulamentul de punere în aplicare care urma să fie publicat la 6 august 2019 cel târziu. Cota taxei antidumping avută în vedere de Comisie în acest document de informare suplimentară era de 8,1 %.

23 La 1 august 2019, în urma reexaminării intermediare încheiate în anul 2019, Comisia a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/1295 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare 2018/1469 (JO 2019, L 204, p. 22) (denumit în continuare „regulamentul atacat”), în care cota taxei antidumping aplicabile reclamantelor a fost stabilită la 8,1 %.

24 În considerentele (32), (33) și (39)-(42) ale regulamentului atacat, Comisia a respins argumentele reclamantelor reluate la punctul 21 de mai sus. Ea a precizat că, având în vedere caracterul confidențial al informațiilor comerciale referitoare la expunerea și la analiza acestor argumente, motivele respingerii lor erau indicate în mod detaliat într-o scrisoare separată, pe care a adresat-o reclamantelor la 2 august 2019 (denumită în continuare „scrisoarea din 2 august 2019”).

Procedura și concluziile părților

25 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 22 octombrie 2019, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

26 Faza scrisă a procedurii a fost încheiată la 15 aprilie 2020.

27 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 26 aprilie 2020, reclamantele au solicitat organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, în temeiul articolului 106 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

28 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șaptea) a decis deschiderea fazei orale a procedurii. În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, acesta a adresat întrebări părților cu solicitare de răspuns scris înainte de ședință și a invitat Comisia să prezinte anumite documente. Părțile au dat curs acestor măsuri în termenul acordat.

29 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 17 decembrie 2020.

30 Reclamantele solicită Tribunalului:

– anularea regulamentului atacat;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

31 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

32 În susținerea acțiunii, reclamantele invocă patru motive.

33 Primul motiv privește nelegalitatea includerii, la calcularea valorii normale, a costurilor VAG pentru vânzările efectuate de reclamante către IPU. Procedând astfel, Comisia ar fi încălcat articolul 2 alineatul (3) primul paragraf, articolul 2 alineatul (4) primul paragraf și articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază, precum și articolul 2.2.2 prima teză din Acordul privind punerea în aplicare a articolului VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994 (GATT) (JO 1994, L 336, p. 103, denumit în continuare „Acordul antidumping al OMC”), care figurează în anexa 1 A la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) (JO 1994, L 336, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 5).

34 Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în aplicarea, la prețul de export, a unei sume corespunzătoare costurilor VAG și profitului unui agent care lucrează pe bază de comisioane. Comisia nu ar fi trebuit să deducă din prețul de export al reclamantelor o sumă corespunzătoare costurilor VAG și profitului IPE, în temeiul articolului 2 alineatul (10) prima-a patra teză și al articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

35 Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, întrucât Comisia ar fi determinat valoarea normală și prețul de export al reclamantelor prin aplicarea unei metode diferite de cea pe care o utilizase anterior.

36 În cadrul fiecăruia dintre aceste trei motive, reclamantele invocă încălcarea articolului 9 alineatul (4) al doilea paragraf din regulamentul de bază și a articolului 9.3 din Acordul antidumping al OMC în măsura în care, în urma încălcărilor și a erorii vădite de apreciere invocate, taxa antidumping instituită ar depăși cuantumul dumpingului.

37 Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nelegalitatea luării în considerare, la calcularea valorii normale, a costurilor VAG aferente vânzărilor efectuate de reclamante către IPU

38 Reclamantele susțin că, prin faptul că a inclus în calculul valorii normale costurile VAG aferente vânzărilor lor către IPU, Comisia a încălcat articolul 2 alineatul (3) primul paragraf, articolul 2 alineatul (4) primul paragraf, articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază, propria practică decizională, precum și articolul 2.2.2 prima teză din Acordul antidumping al OMC, astfel cum a fost interpretat prin deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC. Pe de altă parte, reclamantele susțin că, în realitate, nu au suportat sarcina costurilor VAG contestate.

39 Cu titlu introductiv, reclamantele amintesc că vânzările lor având ca obiect produsul în cauză pe piața națională ucraineană au avut întotdeauna loc sub forma fie a unor vânzări directe, efectuate de ele însele către cumpărători naționali independenți (denumite în continuare „vânzările directe”), fie a unor vânzări indirecte, în sensul că vindeau acest produs către IPU, care îl revindea unor cumpărători naționali independenți (denumite în continuare „vânzările indirecte”).

40 Prin intermediul prezentului motiv, mai întâi, reclamantele susțin că, în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2019, care a condus la adoptarea regulamentului atacat, Comisia, în calculele realizate pentru stabilirea valorii normale, în ceea ce privește costurile VAG, nu s-a întemeiat, precum în trecut, numai pe costurile VAG referitoare la vânzările directe ale

produsului în cauză și pe costurile VAG ale IPU pentru vânzările indirecte ale produsului respectiv. Aceasta ar fi adăugat în mod eronat costurile VAG efectuate de reclamante pentru vânzările produsului în cauză ale acestora către IPU (denumite în continuare „costurile VAG contestate”), pe care aceasta din urmă le revindea unor cumpărători independenți pe piața națională ucraineană. Potrivit reclamantelor, includerea costurilor VAG contestate, care nu figurau în calculele efectuate de Comisie în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2012 și care fuseseră în final retrase din calculele aferente reexaminării finale încheiate în anul 2018 (a se vedea punctele 11, 13 și 17 de mai sus), a umflat în mod artificial marja de dumping.

41 În continuare, reclamantele amintesc că, potrivit articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază, „[v]aloarea normală se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare” și că, în temeiul articolului 2 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul menționat, prețurile practicate între două părți care par a fi asociate nu pot fi, în principiu, considerate prețuri practicate în cadrul unor operațiuni comerciale normale. În speță, Comisia ar fi aplicat în mod întemeiat acest principiu, dar ar fi omis în mod greșit să deducă de aici consecința că nici costurile VAG referitoare la vânzările dintre astfel de părți nu ar putea fi considerate ca făcând parte din operațiuni comerciale normale. Reclamantele subliniază că articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază prevede că costurile VAG trebuie calculate pe baza datelor privind operațiuni comerciale normale. Același principiu ar rezulta din articolul 2.2.2 prima teză din Acordul antidumping al OMC.

42 În sfârșit, reclamantele susțin că adăugarea costurilor VAG contestate a majorat în mod artificial valoarea normală și, în consecință, marja de dumping, astfel cum rezultă din cele două elemente care urmează.

43 În primul rând, reclamantele amintesc că, în temeiul articolului 2 alineatul (4) primul și al treilea paragraf din regulamentul de bază și al practicii Comisiei, vânzările produsului în cauză pe piața internă a țării exportatoare către cumpărători independenți trebuie să fie efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale pentru a putea fi luate în considerare la calcularea valorii normale. Testul necesar pentru a stabili dacă o vânzare este efectuată în cadrul unor operațiuni comerciale normale (denumit în continuare „testul OCN”) ar implica, conform articolului 2 alineatul (4) din regulamentul de bază, compararea costului de producție unitar majorat cu costurile VAG și prețul de vânzare real, pe tip de produs. Reclamantele adaugă că regulamentul de bază, în special articolul 2 alineatul (4) din acesta, nu conține nicio normă care să impună includerea tuturor cheltuielilor, inclusiv a celor care au fost efectuate pentru vânzările dintre societăți afiliate, printre costurile VAG utilizate pentru testul OCN.

44 Pentru tipurile de produse în legătură cu care mai mult de 80 % din vânzările de pe piața internă a exportatorului sunt profitabile, în sensul că au fost realizate la prețuri mai mari decât costul unitar (denumite în continuare „vânzările profitabile”), și al căror preț de vânzare mediu ponderat este egal sau mai mare decât costul unitar mediu ponderat, valoarea normală ar fi calculată pe baza tuturor vânzărilor, indiferent dacă acestea au fost sau nu profitabile.

45 În schimb, atunci când volumul vânzărilor profitabile ale unui tip de produs pe piața respectivă este egal sau mai mic de 80 % din volumul total al vânzărilor acestui tip de produs sau atunci când prețul mediu ponderat al acestui tip de produs este inferior costului de producție unitar, valoarea normală s-ar baza numai pe vânzările profitabile.

46 Reclamantele subliniază că faptul de a lua în considerare toate vânzările unui tip de produs (a se vedea punctul 44 de mai sus) sau doar vânzările profitabile ale acestui tip de produs (a se vedea punctul 45 de mai sus) are incidență asupra calculării valorii normale a acestuia, în sensul că aceasta din urmă este mai ridicată în cea de a doua situație. Marja de dumping ar fi de asemenea majorată.

47 Reclamantele arată că, în speță, faptul că au adăugat costurile VAG contestate în calculele valorii normale a avut ca efect majorarea costurilor totale și, în consecință, reducerea procentului din vânzările profitabile. Astfel, pentru un număr mai mare de tipuri de produse vândute pe piața națională ucraineană, vânzările profitabile nu ar fi atins pragul de 80 %, astfel încât doar vânzările profitabile ar fi fost luate în considerare, iar valoarea normală a acestora ar fi fost mai ridicată.

48 În al doilea rând, potrivit reclamantelor, din articolul 2 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul de bază rezultă că, pentru tipuri de produse care nu au fost vândute de producător pe piața sa națională unor cumpărători independenți, dar care sunt exportate în Uniune, valoarea normală trebuie să fie calculată pe baza costului de producție, la care se adaugă o sumă rezonabilă pentru costurile VAG și pentru profit. Acest cuantum rezonabil ar fi calculat pe baza vânzărilor celorlalte tipuri ale produsului în cauză efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale. Adăugarea costurilor VAG contestate ar fi avut ca efect și majorarea valorii normale calculate pentru tipurile de produse nevândute pe piața națională.

49 Reclamantele deduc din ansamblul argumentelor care precedă că, luând în considerare costurile VAG contestate, Comisia a încălcat articolul 2 alineatul (3) primul paragraf, articolul 2 alineatul (4) primul paragraf și articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază.

50 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantelor și, în ceea ce le privește pe cele referitoare la încălcarea practicii sale decizionale și la concluziile care rezultă din deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC, admisibilitatea acestora, ca urmare a faptului că ar fi fost prezentate în mod neconform cu punctul 115 din Dispozițiile practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură, întrucât nu ar corespunde titlurilor motivelor invocate în cererea introductivă.

51 În această din urmă privință, trebuie observat că nerespectarea recomandărilor de redactare care figurează în Dispozițiile practice de punere în aplicare a Regulamentului de procedură poate conduce la inadmisibilitatea în tot sau în parte a unei acțiuni numai dacă aceasta din urmă nu este conformă cu articolul 76 litera (d) din regulamentul menționat. Or, astfel cum se va arăta în continuare, cererea introductivă precizează în ce anume constă primul motiv, iar criticile invocate în susținerea acestuia sunt suficient de clare și de precise (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 martie 2015, Belgia/Comisia, T-538/11, EU:T:2015:188, punctul 131 și jurisprudența citată).

52 Cauzele de inadmisibilitate invocate de Comisie nu sunt, așadar, întemeiate.

53 Pe fond, trebuie să se examineze prezentul motiv după ce s-au amintit principalele dispoziții aplicabile și jurisprudența care le-a interpretat.

54 Potrivit articolului 1 alineatul (2) din regulamentul de bază, „[s]e consideră că un produs face obiectul unui dumping atunci când prețul său de export către Uniune este mai mic decât prețul comparabil, practicat în cadrul operațiunilor comerciale normale, pentru un produs similar în țara exportatoare”. Articolul 2 alineatul (12) prima teză din regulamentul menționat precizează că „[m]arja de dumping reprezintă suma cu care valoarea normală depășește prețul de export”.

55 Rezultă că stabilirea valorii normale a unui produs constituie una dintre etapele esențiale care trebuie să permită stabilirea existenței unui eventual dumping (Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctul 20; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 4 februarie 2016, C & J Clark International și Puma, C-659/13 și C-34/14, EU:C:2016:74, punctul 105).

56 Metoda principală de stabilire a valorii normale a unui produs este prezentată la articolul 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază (Hotărârea din 11 iulie 2017, Viraj Profiles/Consiliul, T-67/14, nepublicată, EU:T:2017:481, punctul 110), care prevede că „[v]aloarea normală se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare”.

57 Astfel cum a arătat Curtea, atât din modul de redactare, cât și din economia articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază rezultă că, la stabilirea valorii normale, prețul efectiv plătit sau care urmează să fie plătit în cadrul unor operațiuni comerciale normale trebuie luat în considerare, în principiu, cu prioritate pentru a stabili valoarea normală. În temeiul articolului 2 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul de bază, nu se poate deroga de la acest principiu decât în cazul în care nu se efectuează nicio vânzare a produsului similar în cadrul „operațiunilor comerciale normale” sau în cazul în care aceste vânzări sunt insuficiente sau în cazul în care ele nu permit efectuarea unei comparații valabile. Aceste derogări de la metoda de stabilire a valorii normale în funcție de prețurile reale au un caracter exhaustiv (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctele 20 și 21 și jurisprudența citată).

58 Curtea a precizat de asemenea că obiectivul noțiunii de „operațiuni comerciale normale” era de a asigura că valoarea normală a unui produs corespunde în cea mai mare măsură posibilă prețului normal al produsului similar pe piața internă a exportatorului. În cazul în care o vânzare este realizată în termeni și în condiții care nu corespund practicii comerciale privind vânzările produsului similar pe piața menționată la momentul relevant pentru stabilirea existenței sau a inexistenței unui dumping, ea nu constituie un temei adecvat pentru determinarea valorii normale a produsului similar pe piața respectivă (Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctul 28).

59 Regulamentul de bază nu definește noțiunea de „operațiuni comerciale normale”. Cu toate acestea, regulamentul menționat prevede în mod explicit, la articolul 2, două ipoteze de vânzări care, în anumite condiții, nu pot constitui astfel de operațiuni. În primul rând, articolul 2 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de bază precizează că prețurile practicate între părți care par a fi asociate sau par să fi încheiat un acord de compensare nu pot fi considerate prețuri practicate în cadrul operațiunilor comerciale normale și nu pot fi utilizate pentru a stabili valoarea normală decât în cazul în care se stabilește, prin excepție, că prețurile în cauză nu sunt afectate de relațiile dintre părți (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctele 22 și 23 și jurisprudența citată). În al doilea rând, în temeiul articolului 2 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, nu se poate considera că vânzările produsului similar pe piața internă a țării exportatoare sau vânzările către o terță țară la prețuri mai mici decât costurile de producție unitare nu au loc în cadrul operațiunilor comerciale normale decât în cazul în care se stabilește că ele se efectuează pe o perioadă extinsă, în cantități substanțiale și la prețuri care nu pot acoperi toate costurile într-o perioadă rezonabilă (Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctul 24). Articolul 2 alineatul (4) al treilea paragraf din acest regulament precizează că prin „perioadă

extinsă” trebuie să se înțeleagă în mod normal un an sau cel puțin șase luni și se consideră că în această perioadă se efectuează vânzări substanțiale la prețuri mai mici decât costul unitar, în cazul în care se stabilește că prețul de vânzare mediu ponderat este mai mic decât costul unitar mediu ponderat sau că volumul vânzărilor efectuate la prețuri mai mici decât costul unitar nu reprezintă mai puțin de 20 % din vânzările luate în considerare la stabilirea valorii normale.

60 Potrivit Curții, noțiunea de „operațiuni comerciale normale” se referă la caracterul vânzărilor considerate ca atare (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctul 25 și jurisprudența citată).

Cu privire la dispozițiile regulamentului atacat referitoare la valoarea normală

61 În speță, astfel cum rezultă din considerentele (25)-(31) ale regulamentului atacat, Comisia a stabilit valoarea normală după cum urmează.

62 În primul rând, în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din regulamentul de bază, pe de o parte, ea a examinat dacă, pentru reclamante, volumul total al vânzărilor interne, și anume în Ucraina, ale produsului similar către clienți independenți a fost reprezentativ în comparație cu volumul total al vânzărilor lor la export către Uniune, în sensul că volumul total al vânzărilor în discuție reprezenta cel puțin 5 % din volumul total al vânzărilor la export ale produsului care face obiectul reexaminării către Uniune. Comisia a concluzionat că aceasta era situația [considerentul (25)].

63 Pe de altă parte, Comisia a verificat dacă vânzările efectuate de reclamante pe piața lor internă pentru fiecare tip de produs identic sau comparabil cu tipul de produs vândut la export în Uniune au fost reprezentative, și anume dacă volumul total al vânzărilor interne pentru fiecare tip de produs se ridica la cel puțin 5 % din volumul total al vânzărilor la export către Uniune ale tipului de produs identic sau comparabil. Aceasta a stabilit că, în mare măsură, vânzările interne pentru fiecare tip de produs au fost reprezentative în cursul perioadei de anchetă [considerentul (26)].

64 În al doilea rând, pentru tipurile de produse care erau vândute în Ucraina în cantități reprezentative (denumite în continuare „tipurile de produse vândute în Ucraina”), Comisia a aplicat testul OCN (a se vedea punctul 43 de mai sus). În acest scop, ea a calculat proporția de vânzări interne profitabile către clienți independenți de pe piața internă pe durata perioadei anchetei [considerentul (27)].

65 Pentru tipurile de produs ale căror vânzări în Ucraina (ca volum) pe piața internă ale tipului de produs respectiv s-au realizat, în proporție de peste 80 %, la prețuri care erau superioare costurilor și al căror preț de vânzare mediu ponderat pentru acel tip a fost mai mare sau egal cu costul unitar de producție, valoarea normală, pentru fiecare tip de produs, a fost determinată ca fiind media ponderată a prețurilor interne reale ale tuturor vânzărilor tipului de produs în cauză, indiferent dacă aceste vânzări au fost sau nu profitabile [considerentul (28)].

66 În cazul în care volumul de vânzări profitabile ale unui tip de produs vândut în Ucraina a reprezentat 80 % sau mai puțin din volumul total al vânzărilor acelui tip de produs sau atunci când prețul mediu ponderat pentru acel tip de produs era mai mic decât costul unitar de producție, valoarea normală a fost stabilită pe baza prețului intern real, calculat ca preț mediu ponderat numai pentru vânzările interne profitabile ale acelui tip de produs, realizate în cursul perioadei anchetei de reexaminare [considerentul (29)].

67 Analiza vânzărilor pe piața internă a arătat că 35 până la 55 % din totalul vânzărilor interne ale tipurilor de produse vândute în Ucraina au fost profitabile și că prețul de vânzare mediu ponderat a fost mai mare decât costul de producție. În consecință, valoarea normală a fost calculată ca medie ponderată doar a vânzărilor profitabile [considerentul (30)].

68 În al treilea rând, pentru tipurile de produse ale căror vânzări în Ucraina au constituit mai puțin de 5 % din vânzările la export în Uniune sau care nu au fost vândute pe piața internă ucraineană (denumite în continuare „tipurile de produse care nu sunt vândute în Ucraina”), Comisia a calculat valoarea normală în temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, pe baza costului de producție pe tip de produs plus o sumă pentru costurile VAG și pentru profit [considerentul (31)].

Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 2 alineatele (3), (4) și (6) din regulamentul de bază

69 Reclamantele susțin că, la calcularea valorii normale, Comisia a ținut seama în mod eronat de costurile VAG contestate, prin majorarea valorii normale atât la momentul aplicării testului OCN, pentru tipurile de produse vândute în Ucraina, cât și la calcularea valorii normale în sensul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, pentru tipurile de produse care nu sunt vândute în Ucraina (a se vedea punctele 43-48 de mai sus).

70 Pentru a statua asupra acestor critici, trebuie să se stabilească dacă Comisia avea dreptul să includă costurile VAG contestate în calculele valorii normale în temeiul articolului 2 alineatele (3) și (4) din regulamentul de bază.

71 Astfel cum s-a amintit la punctele 57-60 de mai sus, principiul de bază care guvernează stabilirea valorii normale este că aceasta trebuie să se întemeieze pe elemente aferente unor operațiuni comerciale normale.

72 Din articolul 2 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de bază rezultă că prețurile vânzărilor încheiate între părți asociate nu pot fi, în afara unor excepții, luate în considerare pentru a stabili valoarea normală (a se vedea punctul 59 de mai sus).

73 Comisia susține că această excludere privește o problemă diferită de aceea dacă, în speță, costurile VAG aferente vânzărilor între părți asociate, precum reclamantele și IPU, pot fi luate în considerare în vederea stabilirii valorii normale, în temeiul articolului 2 alineatele (3) și (4) din regulamentul de bază.

74 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, costul de producție, înțeles ca fiind suma dintre costul de fabricație a produsului în cauză și costurile VAG, este luat în considerare de Comisie, pe de o parte, în cadrul testului OCN prevăzut la articolul 2 alineatul (4) din regulamentul de bază, pentru a evalua dacă vânzările interne sunt profitabile și pot fi astfel considerate ca având loc în cadrul unor operațiuni comerciale normale, și, pe de altă parte, în cadrul calculării valorii normale în temeiul articolului 2 alineatul (3) din acest regulament, atunci când vânzările interne nu au putut fi luate în considerare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2017, Viraj Profiles/Consiliul, T-67/14, nepublicată, EU:T:2017:481, punctul 163). Rezultă de asemenea din jurisprudență că costurile relevante într-un caz la fel ca în celălalt trebuie să fie aceleași, pentru a se evita să se trateze, fără niciun motiv, în mod diferit producătorii-exportatori după cum vând

anumite tipuri de produse și în propria țară sau numai în străinătate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 1988, Brother Industries/Consiliul, 250/85, EU:C:1988:464, punctul 19).

75 Rezultă că, în speță, Comisia trebuia să utilizeze aceleași costuri VAG atât la aplicarea testului OCN în cazul tipurilor de produse vândute în Ucraina, cât și la calcularea valorii normale pentru tipurile de produse care nu sunt vândute în Ucraina. Această constatare, conformă jurisprudenței amintite la punctul 74 de mai sus, a fost, de altfel, confirmată de părți în ședință.

76 În regulamentul de bază, modul de evaluare a costurilor VAG este precizat la articolul 2 alineatul (6) prima teză, care prevede că „[s]umele corespunzătoare costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale, precum și profitul se stabilesc în funcție de date reale privind producția și vânzările produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale ale exportatorului sau producătorului care face obiectul examinării”.

77 În înscrisurile sale, Comisia susține că articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază nu se aplică decât pentru calcularea valorii normale realizate în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) din regulamentul menționat, în timp ce acesta nu ar fi relevant pentru testul OCN, prevăzut la articolul 2 alineatul (4) din regulamentul menționat.

78 Cu toate acestea, trebuie arătat că articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază nu face distincție după cum valoarea normală în cauză ar fi evaluată în temeiul articolului 2 alineatul (3) sau al unei alte dispoziții din același regulament. Acesta nu limitează aplicarea regimului juridic pe care îl stabilește la situații vizate de anumite dispoziții specifice ale regulamentului menționat. În consecință, articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază nu se opune ca obligația pe care o prevede, de a se întemeia pe date colectate în cadrul operațiunilor comerciale normale, să aibă aplicabilitate generală, de fiecare dată când acest articol face referire la costurile VAG. Pe de altă parte, întrucât nu se contestă că, astfel cum a admis Comisia în ședință (a se vedea punctul 75 de mai sus), costurile VAG utilizate pentru calcularea valorii normale în temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază sunt aceleași cu cele aplicate pentru testul OCN prevăzut la articolul 2 alineatul (4) din același regulament, aceste costuri trebuie să respecte articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul menționat și, prin urmare, să se întemeieze pe date privind vânzările efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale.

79 Trebuie să se verifice dacă Comisia a utilizat asemenea date atunci când a aplicat testul OCN în speță.

80 În acest scop, trebuie amintit că tipurile de produse vândute în Ucraina de către grupul Interpipe erau vândute atât direct, cât și indirect, prin intermediul IPU (a se vedea punctul 39 de mai sus). Or, articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază nu se referă în mod specific la ipoteza unor operațiuni precum vânzările indirecte, care se desfășoară în două etape, dintre care prima este internă entității economice unice constituite de acest grup.

81 Pentru a justifica luarea în considerare, la calcularea valorii normale, a costurilor VAG efectuate cu ocazia vânzărilor reclamantelor către IPU, cu privire la care nu se contestă că este o societate afiliată acestora, Comisia arată în esență că valoarea normală a produsului vândut primului cumpărător independent este calculată luând în considerare toate costurile aferente fabricării și vânzării produsului, indiferent dacă aceste costuri sunt suportate de producător sau de partea care este afiliată în cadrul grupului.

82 În această privință, trebuie amintite sensul noțiunii de entitate economică unică în dreptul Uniunii și consecințele acesteia asupra calculării valorii normale în prezența unor operațiuni precum vânzările indirecte din speță.

Cu privire la noțiunea de entitate economică unică și la consecințele acesteia

83 Noțiunea de entitate economică unică a fost elaborată pentru determinarea valorii normale în sensul articolului 2 alineatul (1) din regulamentul de bază și al dispozițiilor similare care l-au precedat. Această noțiune se întemeiază pe necesitatea de a ține seama de realitatea economică a relațiilor în cadrul unui grup de societăți (Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP, C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctul 55, și Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctele 108 și 110).

84 Astfel, potrivit Curții, împărțirea activităților de producție și de vânzare în interiorul unui grup format din societăți distincte din punct de vedere juridic nu afectează faptul că aceste societăți constituie o entitate economică unică ce organizează în acest mod un ansamblu de activități exercitate, în alte cazuri, de o entitate care este unică și din punct de vedere juridic (a se vedea Hotărârea din 13 octombrie 1993, Matsushita Electric Industrial/Consiliul, C-104/90, EU:C:1993:837, punctul 9 și jurisprudența citată).

85 În ceea ce privește prețurile care trebuie luate în considerare în cazul unei vânzări în cadrul căreia intervin mai multe societăți care fac parte din același grup înainte ca produsul în cauză să fie cumpărat de un terț, rezultă din jurisprudență că, atunci când un producător încredințează sarcini îndeplinite în mod normal de un departament de vânzare internă unei societăți de distribuție a produselor sale pe care o controlează din punct de vedere economic, utilizarea, pentru stabilirea valorii normale, a prețurilor plătite de primul cumpărător independent respectivei societăți de distribuție este justificată, dat fiind că aceste prețuri pot fi considerate prețurile primei vânzări a produsului efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale în sensul articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază (Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctul 108; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 1988, Brother Industries/Consiliul, 250/85, EU:C:1988:464, punctul 15, și Hotărârea din 10 martie 1992, Canon/Consiliul, C-171/87, EU:C:1992:106, punctele 9 și 11). Rezultă că instituțiile Uniunii competente să adopte taxe antidumping trebuie să se întemeieze pe prețurile plătite de primul cumpărător independent societăților de vânzare similare (Hotărârea din 10 martie 1992, Matsushita Electric/Consiliul, C-175/87, EU:C:1992:109, punctul 16; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC și alții/Consiliul, 260/85 și 106/86, EU:C:1988:465, punctul 30, și Hotărârea din 5 octombrie 1988, Silver Seiko și alții/Consiliul, 273/85 și 107/86, EU:C:1988:466, punctul 14).

86 Pentru a ajunge la această concluzie, care se referă la prețuri, Curtea s-a pronunțat cu privire la cheltuieli, arătând că toate costurile suportate de societățile distribuitoare controlate de producător, precum și cele suportate de producător, care contribuiau la vânzarea produselor în cauză pe piața internă și care ar fi în mod vădit incluse în prețul de vânzare în cazul în care vânzarea ar fi efectuată de un departament de vânzări intern al producătorului, trebuiau incluse în valoarea normală (Hotărârea din 10 martie 1992, Matsushita Electric/Consiliul, C-175/87, EU:C:1992:109, punctul 15).

87 Mai general, potrivit Curții, fiind vorba despre vânzări indirecte precum cele în discuție în prezenta cauză, toate costurile care sunt în mod necesar incluse în prețul plătit de primul cumpărător independent trebuie luate întotdeauna în considerare, pentru a evita să existe o discriminare, din punctul de vedere al calculării valorii normale, după cum o vânzare este efectuată de un departament de vânzări inclus în structura producătorului sau de o societate distinctă din punct de vedere juridic, deși controlată din punct de vedere economic de producător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 1988, TEC și alții/Consiliul, 260/85 și 106/86, EU:C:1988:465, punctul 29, și Hotărârea din 10 martie 1992, Canon/Consiliul, C-171/87, EU:C:1992:106, punctul 13).

88 În temeiul principiilor care tocmai au fost amintite, trebuie să se considere că, în speță, o vânzare indirectă nu poate fi împărțită în cele două componente ale sale, în vederea calificării celei de a doua, care s-a desfășurat între IPU și un cumpărător independent, drept operațiune comercială normală, în timp ce prima, care a avut loc între una sau alta dintre reclamante și IPU, nu ar fi luată în considerare la calcularea valorii normale, pentru motivul că nu ar constitui o astfel de operațiune. Rezultă că vânzarea indirectă este cea care trebuie luată în considerare, în ansamblul său, de Comisie, în scopul acestei evaluări.

89 În consecință, atât în temeiul articolului 2 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de bază, cât și al jurisprudenței menționate la punctul 85 de mai sus, singurele prețuri relevante pentru calcularea valorii normale sunt, în ceea ce privește vânzările indirecte, cele plătite de cumpărătorii independenți. De altfel, părțile sunt de acord cu privire la acest aspect.

90 În ceea ce privește costurile VAG, în temeiul principiilor care rezultă din cuprinsul punctelor 86 și 87 de mai sus și al concluziei care rezultă din acestea, astfel cum a fost formulată la punctul 88 de mai sus, reclamantele contestă în mod eronat alegerea Comisiei de a se întemeia pe toate costurile, inclusiv costurile VAG contestate, care au fost prezentate, în cadrul grupului Interpipe, în cursul celor două etape care compun vânzările indirecte.

91 Trebuie adăugat că cumulul costurilor VAG aferente celor două etape ale unei vânzări indirecte și luarea în considerare numai a prețului practicat în a doua etapă, pentru testul OCN, sunt conforme cu dispozițiile aplicabile din regulamentul de bază și cu jurisprudența menționată mai sus și reflectă realitatea economică. Astfel, în speță, se poate prezuma că prețurile practicate de IPU în privința cumpărătorilor independenți, pentru produsele pe care le-a cumpărat de la reclamante, rezultă din elementele care urmează. În primul rând, aceste prețuri practicate de IPU includ prețurile pe care IPU însăși le-a plătit, în amonte, reclamantelor, precizându-se că aceste din urmă prețuri sunt considerate a reflecta costurile de fabricație a produselor, costurile VAG efectuate de reclamante cu ocazia vânzării acestor produse către IPU, precum și, eventual, un profit pentru ele. În al doilea rând, acestea includ costurile VAG efectuate de IPU cu ocazia vânzării acelorași produse către cumpărători independenți, însoțite, eventual, de un profit. Pentru a stabili dacă o vânzare indirectă este profitabilă, Comisia trebuie să verifice dacă prețul practicat de IPU îi permite să recupereze prețul pe care l-a plătit reclamantelor și costurile VAG ale acesteia. Din moment ce, astfel cum s-a subliniat, prețul plătit de IPU reclamantelor include în special costurile VAG ale acestora, Comisia este obligată să ia în considerare costurile respective. Trebuie arătat că, în schimb, nu se poate prezuma, iar reclamantele nu susțin acest lucru, că costurile VAG efectuate de IPU în cadrul vânzării către cumpărători independenți includ costurile VAG pe care reclamantele le-au suportat în cadrul primei etape a vânzării indirecte, între ele și IPU. În consecință, în cazul în care Comisia nu ar fi inclus în calculul său

costurile VAG contestate, acestea nu ar fi fost luate în considerare în cadrul vânzărilor indirecte, astfel încât valoarea normală ar fi fost stabilită pe baza unei metode care nu reflectă realitatea economică.

92 Având în vedere considerațiile care precedă, articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază nu poate fi interpretat în sensul că se opune ca, în cadrul testului OCN și al calculării valorii normale în temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul menționat, Comisia să se întemeieze pe costurile VAG care le includ pe cele contestate în speță.

93 În consecință, trebuie respinse criticile reclamantelor întemeiate pe faptul că, prin luarea în considerare a costurilor VAG contestate la calcularea valorii normale, Comisia a majorat în mod artificial valoarea respectivă. Prin urmare, trebuie să se examineze celelalte critici invocate în susținerea primului motiv, referitoare la deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC, la caracterul teoretic al costurilor VAG contestate și la încălcarea practicii Comisiei.

Cu privire la criticile întemeiate pe deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC

94 Reclamantele susțin că Organul de apel al OMC, ale cărui rapoarte sunt adoptate de Organul de soluționare a litigiilor al OMC, atunci când a interpretat articolul 2.2.2 prima teză din Acordul antidumping al OMC, care ar corespunde articolului 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază, a precizat că era necesar să se întemeieze pe datele reale privind producția și vânzările, în cadrul unor operațiuni comerciale normale, și că vânzările care nu avuseseră loc în cadrul unor astfel de operațiuni trebuiau să fie excluse din calculul sumelor corespunzătoare costurilor VAG și profitului.

95 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, ținând cont de natura și de structura acestora, acordurile OMC nu figurează, în principiu, printre normele în lumina cărora instanța Uniunii controlează legalitatea actelor instituțiilor Uniunii în temeiul articolului 263 primul paragraf TFUE. Cu toate acestea, în ipoteza în care Uniunea a înțeles să execute o obligație specifică asumată în cadrul OMC sau în ipoteza în care actul Uniunii face trimitere în mod expres la dispoziții precise din acordurile OMC, este de competența instanței Uniunii să controleze legalitatea actului Uniunii în cauză în raport cu normele OMC (a se vedea Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctul 134 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, punctele 66 și 67).

96 Potrivit considerentului (3) al regulamentului de bază, pentru a se asigura aplicarea adecvată și transparentă a normelor din Acordul antidumping al OMC, este necesar să se transpună în dreptul Uniunii, în măsura posibilului, termenii acestuia.

97 Dispozițiile articolului 2.2.2 prima teză din Acordul antidumping al OMC coincid în esență cu cele ale articolului 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază. Situația este aceeași, pe de o parte, în ceea ce privește dispozițiile articolelor 2.2 și 2.2.1 din același acord și, pe de altă parte, cele ale articolului 2 alineatele (3) și (4) din regulamentul menționat.

98 Rezultă că dispozițiile regulamentului de bază, în măsura în care corespund unor dispoziții ale Acordului antidumping al OMC, trebuie interpretate, în măsura posibilului, în lumina dispozițiilor corespunzătoare din acest acord, astfel cum au fost interpretate de Organul de soluționare a litigiilor al OMC (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2013, Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, nepublicată,

EU:C:2013:865, punctul 54, Hotărârea din 18 octombrie 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, punctele 46-48, și Hotărârea din 10 aprilie 2019, Jindal Saw și Jindal Saw Italia/Comisia, T-301/16, EU:T:2019:234, punctul 134).

99 Organul de apel al OMC, în raportul său referitor la litigiul „Comunitățile Europene – Taxe antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India”, adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC la 12 martie 2001 (WT/DS 141/AB/R, punctul 82), a interpretat articolul 2.2.2 din Acordul antidumping al OMC după cum urmează:

„[E]ste vorba în prima teză a textului introductiv al articolului 2.2.2 despre «date reale privind producția și vânzările, în cadrul operațiunilor comerciale normale». Astfel, redactorii [A]cordului antidumping al [OMC] au indicat în mod clar că vânzările care nu au avut loc în cadrul unor operațiuni comerciale normale trebuie excluse atunci când se calculează sumele corespunzătoare costurilor [VAG] și profitului prin utilizarea metodei prevăzute în textul introductiv al articolului 2.2.2.”

100 Considerații similare figurează în raportul Organului de apel al OMC referitor la litigiul „China – Măsuri de instituire a unor taxe antidumping asupra tuburilor fără sudură din oțel inoxidabil de înaltă performanță («HP-SSST») provenite din Uniunea Europeană”, adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC la 28 octombrie 2015 (WT/DS 460/AB/R, punctul 5.27), precum și în raportul grupului special al OMC, referitor la litigiul „Statele Unite – Măsuri antidumping privind anumite tuburi de sondare pentru industria petrolieră din Coreea”, adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC la 18 ianuarie 2018 (WT/DS 488/R, punctul 7.45).

101 Cu toate acestea, în speță, trebuie să se constate că luarea în considerare de către Comisie a costurilor VAG contestate nu contravine principiului care rezultă din deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC, potrivit căruia sunt excluse din calculul costurilor VAG vânzările care nu țin de operațiuni comerciale normale. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 88 de mai sus, trebuie să se considere că o vânzare indirectă, în ansamblul său, constituie, în principiu, o operațiune comercială normală. Deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC citate anterior nu se referă la situații precum vânzările indirecte, care sunt în discuție în speță.

102 Din moment ce Organul de soluționare a litigiilor al OMC nu s-a pronunțat în mod specific cu privire la o situație precum cea care rezultă din vânzările indirecte, nu se poate considera că, prin luarea în considerare a costurilor VAG contestate, Comisia a încălcat articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază, interpretat în lumina articolului 2.2.2 din Acordul antidumping al OMC.

Cu privire la caracterul teoretic al costurilor VAG contestate

103 Reclamantele susțin că, în realitate, nu au suportat sarcina costurilor VAG contestate. Ele precizează că nu repun în discuție principiul potrivit căruia vânzările între părți afiliate determină anumite cheltuieli, dar susțin că costurile VAG pe care le-au menționat în răspunsurile lor la chestionarul Comisiei nu sunt reprezentative pentru cheltuielile reale efectuate pentru aceste tranzacții și că aceste costuri VAG ar fi trebuit, în consecință, să fie excluse. Sumele indicate de reclamante în coloana din chestionar privind cheltuielile referitoare la „cumpărătorii afiliați” ar fi teoretice și ar fi fost inserate numai pentru a respecta formatul chestionarului întocmit de Comisie.

104 Trebuie amintit că, potrivit articolului 2 alineatul (5) primul paragraf din regulamentul de bază, „[v]aloarea cheltuielilor se calculează în mod normal pe baza registrelor contabile ale părții care face obiectul examinării ei, cu condiția ca aceste registre să respecte principiile contabile general acceptate ale țării respective și să țină seama în mod rezonabil de cheltuielile de producție și de vânzare ale produsului respectiv”.

105 În plus, din articolul 6 alineatul (2) din regulamentul de bază rezultă că un chestionar este pregătit și transmis părților interesate de serviciile Comisiei, cu scopul de a obține informațiile necesare anchetei antidumping, și că părțile respective au obligația să furnizeze acestor servicii informațiile care îi vor permite să ducă la bun sfârșit ancheta antidumping [Hotărârea din 14 decembrie 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punctele 50 și 51].

106 Răspunsurile părților la chestionarul prevăzut la articolul 6 alineatul (2) din regulamentul de bază, precum și verificarea ulterioară celei pe care Comisia o poate efectua la fața locului, prevăzută la articolul 16 din același regulament, sunt esențiale pentru derularea procedurii antidumping (a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2015, VTZ și alții/Consiliul, T-432/12, nepublicată, EU:T:2015:248, punctul 29 și jurisprudența citată).

107 Din articolul 18 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază rezultă de asemenea că informațiile pe care părțile interesate au obligația să le furnizeze Comisiei trebuie să fie utilizate de instituțiile Uniunii în scopul stabilirii concluziilor anchetei antidumping și că aceleași părți nu trebuie să omită informații pertinente. Se apreciază de la caz la caz caracterul necesar al unui anumit element de informație [Hotărârea din 14 decembrie 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punctul 52].

108 În plus, revine Comisiei, în calitate de autoritate care realizează ancheta, sarcina de a stabili existența unui dumping (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 octombrie 1999, Acme/Consiliul, T-48/96, EU:T:1999:251, punctul 40, și Hotărârea din 30 aprilie 2015, VTZ și alții/Consiliul, T-432/12, nepublicată, EU:T:2015:248, punctul 29).

109 Verificarea elementelor colectate are vocația să permită Comisiei să își îndeplinească misiunea și să se asigure de exactitatea informațiilor furnizate de întreprinderea supusă verificării, care trebuie să răspundă cât de bine poate și în mod exhaustiv la întrebările adresate de Comisie și nu trebuie să omită să furnizeze toate datele și explicațiile utile pentru ca aceasta să poată efectua verificările încrucișate necesare pentru a verifica exactitatea datelor furnizate și pentru a ajunge la concluzii rezonabil corecte (Hotărârea din 3 decembrie 2019, Yieh United Steel/Comisia, T-607/15, atacată cu recurs, EU:T:2019:831, punctul 78).

110 În speță, reclamantele, răspunzând la chestionarul transmis de Comisie, au furnizat datele privind costurile VAG contestate. Deși au pus în discuție principiul potrivit căruia cheltuielile respective trebuiau luate în considerare, invocând o schimbare de metodă a Comisiei în raport cu precedentele reexaminări efectuate de aceasta, ele nu au exprimat îndoieli cu privire la fiabilitatea datelor pe care le comunicaseră acestei instituții.

111 În fața Tribunalului, reclamantele susțin că, atunci când au completat chestionarul Comisiei în vederea evaluării costurilor VAG contestate, acestea au aplicat la cuantumul total al costurilor VAG un coeficient corespunzător proporției din cifra de afaceri generate de vânzările lor către IPU din cuantumul cifrei de afaceri generate de ansamblul vânzărilor lor. În opinia lor, în măsura în care, în temeiul articolului 2 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de bază, prețurile de vânzare a produselor lor către IPU nu au putut fi utilizate pentru stabilirea valorii normale, cifra

de afaceri generată de aceste vânzări este de asemenea lipsită de relevanță pentru stabilirea costurilor VAG. Costuri VAG calculate potrivit unei astfel de metode ar fi teoretice și ar fi trebuit excluse din calculul valorii normale.

112 Reclamantele admit însă că vânzările între societăți afiliate au ca rezultat anumite costuri VAG. Trebuie arătat că această recunoaștere din partea lor nu este însoțită de propunerea unei alte metode decât cea care rezultă din chestionarul utilizat de Comisie pentru a estima costurile VAG contestate, pe care aceasta era obligată să le ia în considerare, după cum rezultă din cuprinsul punctului 90 de mai sus.

113 În ceea ce privește critica potrivit căreia, prin aplicarea metodei rezultate din chestionarul Comisiei, costurile VAG contestate au fost estimate potrivit unui coeficient calculat pe baza unei cifre de afaceri stabilite pe baza prețurilor practicate între societăți afiliate, precum reclamantele și IPU, trebuie să se constate că articolul 2 alineatul (1) din regulamentul de bază, invocat de reclamante (a se vedea punctul 111 de mai sus), nu conține nicio referire la costurile VAG. Este adevărat că această dispoziție exclude, la al treilea paragraf, ca prețurile practicate între societăți afiliate să poată fi considerate prețuri care trebuie luate în considerare la calcularea valorii normale, care, potrivit primului paragraf al aceluiași alineat, „se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare”. Cu toate acestea, reclamantele nu au demonstrat că excluderea prevăzută în privința prețurilor practicate între societăți afiliate avea ca rezultat excluderea costurilor VAG efectuate cu ocazia vânzărilor între asemenea societăți.

114 Astfel, prezentele critici ale reclamantelor nu pot infirma principiul rezultat din cuprinsul punctelor 83-91 de mai sus, potrivit căruia Comisia este obligată să calculeze valoarea normală ținând seama de toate cheltuielile efectuate cu ocazia vânzărilor tipurilor de produse vândute în Ucraina, inclusiv toate costurile aferente vânzărilor indirecte. În consecință, trebuie respinse aceste critici.

Cu privire la încălcarea practicii Comisiei

115 Reclamantele susțin că, prin faptul că a luat în considerare costurile VAG contestate pentru stabilirea valorii normale, Comisia și-a încălcat propria practică.

116 Trebuie amintit însă că legalitatea unui regulament de instituire a unor taxe antidumping trebuie apreciată în raport cu normele de drept și în special cu dispozițiile regulamentului de bază, iar nu pe baza pretinsei practici decizionale anterioare a Comisiei și a Consiliului [Hotărârea din 18 octombrie 2016, Crown Equipment (Suzhou) și Crown Gabelstapler/Consiliul, T-351/13, nepublicată, EU:T:2016:616, punctul 107; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2006, Moser Baer India/Consiliul, T-300/03, EU:T:2006:289, punctul 45].

117 În speță, din moment ce s-a stabilit că includerea costurilor VAG contestate în calculele valorii normale era conformă cu regulamentul de bază, prezenta critică trebuie respinsă ca inoperantă, fără a fi necesar să se examineze dacă, cu ocazia adoptării regulamentelor pe care le invocă reclamantele, instituțiile au aplicat o metodă diferită de cea urmată în speță.

118 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se concluzioneze că, prin luarea în considerare a costurilor VAG contestate pentru stabilirea valorii normale, Comisia nu a încălcat articolul 2 alineatul (3) primul paragraf, articolul 2 alineatul (4) primul paragraf și articolul 2 alineatul (6) prima teză din regulamentul de bază și nici articolul 2.2.2 prima teză din Acordul antidumping al OMC.

119 Prin urmare, primul motiv, astfel cum este menționat la punctul 33 de mai sus, trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în aplicarea la prețul de export a unei sume corespunzătoare costurilor VAG și profitului unui agent care lucrează pe bază de comisioane

120 Reclamantele invocă o eroare vădită de apreciere pe care Comisia ar fi săvârșit-o în interpretarea articolului 2 alineatul (10) prima-a patra teză și litera (i) din regulamentul de bază.

121 Reclamantele susțin că, la calcularea prețului de export în vederea procedurii care a condus la adoptarea regulamentului atacat, Comisia a aplicat în mod eronat o ajustare în sensul reducerii, în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază, a prețurilor practicate de IPE pentru vânzările produsului în cauză către primii cumpărători independenți situați în Uniune (denumită în continuare „ajustarea contestată”). Ajustarea contestată ar fi introdus o asimetrie funcțională între valoarea normală și prețul de export al reclamantelor, care ar fi afectat comparabilitatea prețurilor, cu încălcarea articolului 2 alineatul (10) prima-a patra teză din același regulament. În loc să introducă această ajustare, Comisia ar fi trebuit să se întemeieze pe prețurile menționate, astfel cum ar fi procedat cu ocazia precedentelor reexaminări, potrivit concluziilor desprinse din prima hotărâre Interpipe, confirmată de Curte. Elementele evidențiate de Comisie, în DIG 2019, în regulamentul atacat și în scrisoarea din 2 august 2019, nu ar justifica ajustarea contestată.

122 În primul rând, potrivit reclamantelor, Comisia susține în mod eronat că, odată cu crearea IPCT (a se vedea punctul 14 de mai sus), care s-ar fi adăugat la IPE, ele ar dispune în prezent de canale paralele care permit exportul aceluiași produse către Uniune. Din aceasta Comisia ar deduce concluzia eronată că IPE ar trebui de acum să fie calificată drept agent, iar nu, precum în trecut, drept departament de vânzări intern al entității economice unice constituite de reclamante și de IPU. Comisia nu ar furniza nicio explicație care să demonstreze caracterul automat al legăturii invocate între prezența IPCT, în calitate de importator afiliat stabilit în Uniune, și schimbarea calificării IPE. Aceasta din urmă ar continua să funcționeze ca înainte, în pofida creării IPCT, și ar rămâne principalul canal de export al reclamantelor pentru vânzările lor către Uniune ale produsului vizat de prezentele măsuri antidumping. IPCT ar fi fost creată pentru a facilita, în principal în Germania, vânzarea de roți de cale ferată, care nu s-ar încadra în definiția aceluiași produs. În plus, nici regulamentul de bază, nici jurisprudența nu ar permite să se concluzioneze că existența unui canal de vânzare „paralel” poate compromite statutul unui comerciant afiliat în calitate de departament de vânzări intern. Criteriul determinant pentru a exclude un asemenea statut ar privi aspectul dacă acest comerciant realizează cifra sa de afaceri în principal prin vânzarea de produse provenite de la întreprinderi neafiliate. Or, reclamantele ar furniza IPE totalitatea produsului în cauză pe care aceasta îl vinde în Uniune. Realitatea acestei constatări nu ar fi repusă în discuție de faptul, subliniat de Comisie, că statutul IPE nu conține o clauză de exclusivitate în favoarea reclamantelor, care ar împiedica în mod formal IPE să se aprovizioneze de la alți producători.

123 Pe de altă parte, reclamantele arată că IPCT a fost constituită în anul 2014 și că, în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018, Comisia avea cunoștință de existența societății respective, însă nu a considerat că această schimbare a circumstanțelor de fapt constituia un motiv suficient pentru a reveni asupra statutului IPE în calitate de departament de vânzări intern.

124 În al doilea rând, admițând că IPU exercită funcțiile de coordonare descrise de Comisie (a se vedea punctul 20 de mai sus), reclamantele contestă concluzia acesteia din urmă potrivit căreia funcțiile respective ar fi incompatibile cu apartenența IPE la aceeași entitate economică unică precum reclamantele și IPU și ar implica faptul că IPE ar trebui considerată un agent care lucrează pe bază de comisioane. Ele se referă în această privință la prima hotărâre Interpipe.

125 În al treilea rând, reclamantele susțin că, deși contractele încheiate între, pe de o parte, IPU și, pe de altă parte, IPE sau IPCT (denumite în continuare „contractele în cauză”) conțin clauze privind reclamațiile referitoare la neconformitatea mărfurilor cu cerințele și cu specificațiile contractuale și la răspunderea părților în materie de evaluare a calității, de daune în timpul transportului și de ajustări tehnice la nevoile cumpărătorilor finali, precum și o clauză de arbitraj, această împrejurare nu permite să se concluzioneze că IPE nu este un departament de vânzări intern. Asemenea clauze, inserate pentru a se conforma cerințelor dreptului ucrainean, care reglementează contractele menționate, nu ar modifica realitatea economică a situației IPE, care ar fi un departament de vânzări intern, iar nu un agent care lucrează pe bază de comisioane.

126 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

127 Înainte de a examina aceste argumente, trebuie amintite dispozițiile relevante și principiile rezultate din jurisprudență, precum și istoricul aplicării în cazul grupului Interpipe a unei ajustări în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și al regulamentelor care l-au precedat.

128 În temeiul articolului 2 alineatul (10) prima teză din regulamentul de bază, „[s]e efectuează o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală”. Articolul 2 alineatul (10) a treia teză din același regulament prevede că, „[î]n cazul în care valoarea normală și prețul de export, stabilite, nu pot fi comparate astfel, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora”.

129 Articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază prevede, printre „factorii care pot determina efectuarea de ajustări”, „comisioane[le]”. Această dispoziție indică în special că „[s]e operează o ajustare pe baza diferențelor dintre comisioanele percepute pentru vânzările în cauză”. Se precizează că „[t]ermenul «comisioane» include și marja încasată de un operator comercial al produsului sau al produsului similar, în cazul în care funcțiile unui astfel de operator comercial pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane”.

130 Cu toate acestea, din jurisprudență reiese că o ajustare pe baza articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază nu poate fi operată atunci când producătorul stabilit într-un stat terț și distribuitorul său afiliat însărcinat cu exporturile către Uniune formează o entitate economică unică (Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 39).

131 Astfel, s-a statuat că noțiunea de entitate economică unică, care a fost elaborată pentru determinarea valorii normale, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 83 și 84 de mai sus, este de asemenea aplicabilă la stabilirea prețului de export (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP, C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctele 55 și 56, și Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctele 108 și 109).

132 În temeiul principiilor stabilite de jurisprudența amintită la punctul 84 de mai sus, trebuie arătat că recunoașterea existenței unei entități economice unice permite evitarea situației în care costurile, care sunt în mod evident incluse în prețul de vânzare al unui produs atunci când această vânzare este efectuată de un departament de vânzări integrat în structura producătorului, nu mai sunt incluse atunci când aceeași activitate de vânzare este exercitată de o societate distinctă din punct de vedere juridic, deși este controlată din punct de vedere economic de producător (Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 41).

133 Rezultă că un comerciant care formează o entitate economică unică cu un producător stabilit într-un stat terț nu se poate considera că exercită funcții care pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane, în sensul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 42).

134 În cadrul analizei existenței unei entități economice unice între un producător și distribuitorul său afiliat, este determinant să se ia în considerare realitatea economică a relațiilor existente între acest producător și acest distribuitor. Ținând seama de cerința unei constatări care să reflecte realitatea economică a relațiilor dintre producătorul menționat și distribuitorul menționat, instituțiile Uniunii sunt obligate să ia în considerare ansamblul factorilor relevanți care permit să se determine dacă acest distribuitor exercită sau nu exercită funcțiile unui departament de vânzare integrat al acestui producător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 43 și jurisprudența citată).

135 În ceea ce privește sarcina probei referitoare la ajustările specifice enumerate la articolul 2 alineatul (10) literele (a)-(k) din regulamentul de bază, potrivit jurisprudenței, aceasta trebuie suportată de partea care dorește să se prevaleze de ea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 83 și jurisprudența citată).

136 Astfel, atunci când instituțiile Uniunii consideră că trebuie să se aplice o ajustare în sensul reducerii prețului de export, pentru motivul că o societate de vânzare afiliată unui producător exercită funcții care pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane, revine acestor instituții sarcina să aducă cel puțin indicii convergente care să demonstreze că această condiție este îndeplinită (a se vedea Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 84 și jurisprudența citată).

137 În consecință, în ipoteza în care instituțiile Uniunii au adus indicii convergente de natură să stabilească că un comerciant afiliat unui producător exercită funcții care pot fi asimilate celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane, revine acestui comerciant sau acestui producător sarcina de a face dovada că nu se justifică o ajustare pe baza articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază (Hotărârea din 26 octombrie 2016, PT Musim Mas/Consiliul, C-468/15 P, EU:C:2016:803, punctul 85).

Cu privire la istoricul aplicării în cazul grupului Interpipe a unei ajustări în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și al regulamentelor care l-au precedat

– Cu privire la ajustarea aplicată grupului Interpipe în Regulamentul nr. 954/2006 și la consecințele nelegalității acestuia constatate în prima hotărâre Interpipe

138 Astfel cum s-a amintit la punctele 4 și 6 de mai sus, în Regulamentul nr. 954/2006, calcularea taxei antidumping aplicabile fostelor societăți Interpipe, cărora le-au succedat reclamantele, includea aplicarea, în cazul prețurilor practicate de societatea elvețiană Sepco, devenită ulterior IPE, a unei ajustări similare ajustării contestate. În prima hotărâre Interpipe, Tribunalul a anulat în parte regulamentul menționat, tocmai din cauza nelegalității ajustării respective.

139 Pentru a se pronunța în acest sens, Tribunalul a arătat mai întâi că Comisia se întemeiase pe trei elemente pentru a concluziona că Sepco exercita funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane. În primul rând, fostele societăți Interpipe ar fi efectuat vânzări directe ale produsului în cauză în Uniune. În al doilea rând, SPIG Interpipe, societatea de vânzări de legătură în Ucraina, devenită ulterior IPU, ar fi intervenit în calitate de agent de vânzări pentru vânzările fostelor societăți Interpipe către Sepco. În al treilea rând, legăturile dintre aceasta din urmă și societățile respective ar fi fost insuficiente și nu ar fi permis să se considere că aceasta era sub controlul lor sau că exista un control comun pentru Sepco și pentru fostele societăți Interpipe (prima hotărâre Interpipe, punctul 182).

140 În ceea ce privește primul element, Tribunalul a constatat că vânzările directe în Uniune, efectuate de fostele societăți Interpipe, fuseseră realizate către noile state membre, într-o etapă de tranziție. În plus, volumul vânzărilor directe reprezenta în jur de 8 % din volumul total al vânzărilor societăților respective în Uniune și era, așadar, marginal. Prin urmare, aceste societăți nu își asumaseră decât funcții de vânzare complementare celor îndeplinite de Sepco și numai pentru o perioadă tranzitorie (prima hotărâre Interpipe, punctul 185).

141 În ceea ce privește al doilea element, Tribunalul a subliniat că Consiliul nu explicase deloc de ce faptul că SPIG Interpipe primește un comision pentru vânzarea fostelor societăți Interpipe către Sepco putea demonstra că Sepco exercitase funcții asimilabile celor ale unui agent care lucrează pe bază de comisioane sau ar împiedica recunoașterea statutului său de departament de vânzări intern al societăților respective (prima hotărâre Interpipe, punctul 186).

142 În ceea ce privește al treilea element, Tribunalul a arătat că înscrisurile din dosar nu permiteau să se stabilească lipsa unor legături suficiente între Sepco și una dintre fostele societăți Interpipe (prima hotărâre Interpipe, punctul 187).

143 Tribunalul a concluzionat că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere la aplicarea articolului 2 alineatul (10) litera (i) din Regulamentul nr. 384/96, cu modificările ulterioare, în măsura în care acesta operase o ajustare a prețului de export practicat de Sepco în cadrul tranzacțiilor privind produsele fabricate de una dintre fostele societăți Interpipe (prima hotărâre Interpipe, punctul 190). Ca urmare a unei încălcări a dreptului la apărare, această ajustare a fost considerată nelegală și în măsura în care fusese aplicată tranzacțiilor privind produse fabricate de cealaltă dintre fostele societăți Interpipe (prima hotărâre Interpipe, punctele 209-211).

144 În considerentele (12) și (13) ale Regulamentului de punere în aplicare nr. 540/2012, adoptat de Consiliu în conformitate cu articolul 266 TFUE, în executarea primei hotărâri Interpipe, confirmată de Curte, acesta, pe de o parte, a amintit că Tribunalul constatase că, în cadrul comparației dintre valoarea normală și prețul de export, instituțiile Uniunii nu ar fi trebuit să procedeze la o ajustare pentru comisioane în cazul particular al grupului Interpipe și, pe de altă parte, a indicat că, în consecință, marja de dumping fusese recalculată, fără a se adapta însă prețul de export pe baza diferențelor dintre comisioane.

145 După cum a confirmat Comisia în ședință, Consiliul nu a abordat, în Regulamentul de punere în aplicare nr. 540/2012, problema dacă alte elemente decât cele examinate de Tribunal în prima hotărâre Interpipe puteau justifica aplicarea ajustării declarate nelegale în această hotărâre.

146 O asemenea examinare nu rezultă nici din Regulamentul de punere în aplicare nr. 585/2012, prin care Consiliul a menținut măsurile antidumping în cauză (a se vedea punctul 9 de mai sus). Astfel, din considerentele (7), (38) și (57) ale acestuia din urmă rezultă că, în urma deciziilor instanței Uniunii, nicio ajustare nu trebuia aplicată prețurilor de export ale grupului Interpipe. Situația este aceeași în ceea ce privește Regulamentul de punere în aplicare nr. 795/2012, adoptat în urma reexaminării intermediare încheiate în anul 2012, după cum rezultă din considerentele (2), (27) și (28) ale acestuia.

147 În Regulamentul 2018/1469, adoptat în urma reexaminării finale încheiate în anul 2018, Comisia a descris, în considerentele (4) și (5), ansamblul măsurilor antidumping care vizează grupul Interpipe. În considerentul (86), aceasta a indicat că, în cazul în care producătorul-exportator a exportat produsul în cauză unor clienți independenți din Uniune prin intermediul IPE, prețul de export a fost stabilit pe baza prețurilor plătite efectiv sau care urmează să fie plătite pentru produsul în cauză atunci când acesta este vândut la export către Uniune, în conformitate cu articolul 2 alineatul (8) din regulamentul de bază. În considerentul (87), Comisia a adăugat că, în cazul în care producătorii-exportatori au exportat produsul în cauză către Uniune prin intermediul IPCT, prețul de export a fost stabilit pe baza prețului la care produsul importat a fost revândut prima dată unor clienți independenți din Uniune, în conformitate cu articolul 2 alineatul (9) din regulamentul menționat.

148 Prin urmare, pentru motivele care rezultă din prima hotărâre Interpipe, Comisia a continuat, în Regulamentul de punere în aplicare 2018/1469, să nu aplice prețurilor de export ale produselor vândute de IPE ajustarea prevăzută la articolul 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază.

– Cu privire la aplicarea ajustării contestate

149 În cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2019, în schimb, Comisia, examinând mai aprofundat problema relațiilor dintre reclamante și IPE, a concluzionat că trebuia aplicată ajustarea contestată.

150 Din considerentele (39)-(42) ale regulamentului atacat rezultă că, potrivit Comisiei, în cursul perioadei anchetei referitoare la reexaminarea intermediară încheiată în anul 2019, grupul Interpipe a exportat produsul în cauză în Uniune prin intermediul a două canale de vânzări diferite, și anume IPE, același comerciant afiliat cu sediul în Elveția precum cel prin care își exporta produsele, la data reexaminării intermediare încheiate în anul 2012, și IPCT. Acest ultim canal de distribuție nu exista în reexaminarea intermediară respectivă. În consecință și pe baza

altor elemente care, având în vedere caracterul lor confidențial, nu au fost prezentate în regulamentul menționat, dar au fost comunicate reclamantelor în scrisoarea din 2 august 2019, Comisia a considerat că trebuia să aplice ajustarea contestată.

151 Din scrisoarea din 2 august 2019 rezultă că, potrivit Comisiei, ajustarea contestată se justifica având în vedere următoarele patru elemente.

152 În primul rând, Comisia a arătat că IPE și IPCT vindeau aceleași produse și propuneau aceleași servicii clienților lor stabiliți în Uniune. Astfel, IPE, care nu era implicată în vânzările efectuate de IPCT, nu mai era singura societate însărcinată cu distribuția în Uniune a produselor fabricate de reclamante. Comisia a adăugat că IPCT era nu numai însărcinată cu o parte importantă a vânzărilor grupului Interpipe în Uniune, ci vindea de asemenea produsul în cauză în mai multe state membre și chiar anumitor cumpărători cu care lucra IPE.

153 În al doilea rând, potrivit Comisiei, IPU era o interfață între, pe de o parte, IPE și IPCT și, pe de altă parte, reclamantele, în sensul că reunea comenzile provenite de la IPE și de la IPCT și le atribuia uneia sau alteia dintre reclamante, în funcție de capacitățile și de programele lor de producție.

154 În al treilea rând, Comisia a constatat că contractele în discuție (a se vedea punctul 125 de mai sus) stabileau proceduri detaliate referitoare la reclamațiile pentru produse neconforme cu specificațiile contractuale. Aceste contracte reglementau de asemenea responsabilitățile exclusive ale vânzătorului și ale cumpărătorului cu privire la evaluarea calității, la daunele aduse transportului și la ajustările tehnice pentru nevoile clienților finali și prevedeau o secțiune detaliată cu privire la arbitraj pentru soluționarea oricărui litigiu rezultat din clauzele contractuale dintre IPU, în calitate de vânzător, și IPE sau IPCT, în calitate de cumpărători. Comisia a adăugat că, în majoritatea cazurilor, IPU acționa în calitate de comisionar pentru reclamante, iar contractele dintre IPU, pe de o parte, și IPE sau IPCT, pe de altă parte, menționau în mod expres transferul riscului de la prima către una sau cealaltă dintre acestea din urmă.

155 În al patrulea rând, Comisia a subliniat că statutul IPE nu conținea o clauză de exclusivitate în favoarea reclamantelor, astfel încât era posibil ca aceasta să se aprovizioneze de la alți producători.

Cu privire la contestarea de către reclamante a elementelor pe care se întemeiază ajustarea contestată

156 Cea mai mare parte a criticilor invocate de reclamante în susținerea prezentului motiv reproșează în comun Comisiei faptul că s-a îndepărtat, aplicându-le ajustarea contestată, de concluziile la care ajunseseră instituțiile cu privire la rolul Sepco, devenită IPE, de când puseseră în aplicare prima hotărâre Interpipe.

157 Cu toate acestea, în vederea aprecierii prezentului motiv, trebuie să ne limităm la a stabili dacă Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că cele patru elemente reluate la punctele 152-155 mai sus permiteau aplicarea ajustării contestate. Într-adevăr, celelalte critici ale reclamantelor se suprapun cu cele pe care le invocă în susținerea celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, pentru motivul că Comisia și-ar fi schimbat metoda, fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute în acest scop de dispoziția menționată. Prin urmare, aceste critici vor fi analizate cu ocazia examinării aspectului respectiv.

158 Trebuie să se constate că, astfel cum a arătat Comisia în ședință, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, fără a fi contrazisă de reclamante, niciunul dintre cele patru elemente reluate la punctele 152-155 de mai sus nu prezintă o legătură cu cele trei elemente examinate de Tribunal în prima hotărâre Interpipe și în privința cărora constatase existența unei erori vădite de apreciere (a se vedea punctele 139-143 de mai sus). În consecință, faptul că, în hotărârea menționată, aceste trei elemente nu au fost considerate suficiente pentru a justifica o ajustare similară ajustării contestate nu are incidență asupra legalității acesteia din urmă, din moment ce Comisia invocă cele patru elemente distincte în susținerea deciziei sale.

159 În ceea ce privește lipsa unei clauze de exclusivitate (a se vedea punctul 155 de mai sus), în statutul IPE, în favoarea reclamantelor, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, partea din vânzări realizate de comercianții de produse provenite de la producători neafiliați este un factor important pentru a stabili dacă acest comerciant formează o entitate economică unică cu producătorul afiliat. Astfel, dacă comerciantul realizează o mare parte din cifra sa de afaceri prin vânzarea de produse provenite de la întreprinderi neafiliate, această împrejurare ar putea constitui un indiciu al faptului că funcțiile comerciantului respectiv nu sunt cele ale unui departament intern de vânzări (Hotărârea din 25 iunie 2015, PT Musim Mas/Consiliul, T-26/12, nepublicată, EU:T:2015:437, punctul 53).

160 În speță, reclamantele contestă argumentul Comisiei întemeiat pe lipsa unei clauze de exclusivitate în favoarea lor în statutul IPE. Reclamantele susțin, fără a fi contrazise cu privire la acest aspect de Comisie, că, în realitate, IPE a vândut întotdeauna numai produsul în cauză fabricat de ele.

161 Din moment ce instituțiile Uniunii trebuie să se întemeieze pe realitatea economică a relațiilor dintre societățile în cauză (a se vedea punctele 83 și 134 de mai sus), lipsa unei astfel de clauze de exclusivitate nu este, așadar, un element care poate veni în mod util în susținerea legalității ajustării contestate.

162 În ceea ce privește conținutul contractelor în cauză (a se vedea punctele 125 și 154 de mai sus), trebuie amintit în prealabil că, potrivit jurisprudenței, existența unor contracte scrise între societăți constituie un element pertinent pentru a stabili dacă acestea formează sau nu o entitate economică unică. Astfel, existența unor asemenea contracte urmărește să demonstreze că relația dintre societățile în cauză se organizează pe baza unor condiții comerciale normale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2015, PT Musim Mas/Consiliul, T-26/12, nepublicată, EU:T:2015:437, punctul 60).

163 În speță, conținutul contractelor în cauză, astfel cum a fost descris de Comisie în scrisoarea din 2 august 2019 și după cum rezultă din documentele prezentate de aceasta ca răspuns la o măsură de organizare a procedurii (a se vedea punctul 28 de mai sus), constituie un element de probă în susținerea deciziei sale de a aplica ajustarea contestată. Într-adevăr, prezența unei clauze de arbitraj destinate soluționării unor litigii contractuale care pot opune cele două societăți contractante și lipsa de solidaritate dintre aceleași societăți, care presupun nu numai existența a două persoane juridice distincte, ci și a două entități economice cu interese divergente, nu este compatibilă cu existența unei entități economice unice și cu calificarea uneia dintre aceste societăți drept departament de vânzări intern (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 iunie 2015, PT Musim Mas/Consiliul, T-26/12, nepublicată, EU:T:2015:437, punctele 62 și 63).

164 În ceea ce privește identitatea activităților desfășurate de IPE și de IPCT în raport cu clienți stabiliți în Uniune (a se vedea punctul 152 de mai sus), trebuie arătat că reclamantele nu aduc probe de natură să repună în discuție constatările Comisiei privind rolul IPCT, despre care a arătat că vindea produsul în cauză în Uniune, în parte acelorași cumpărători precum cei care se aprovizionau de la IPE. Astfel, reclamantele s-au limitat la a afirma că IPCT fusese creată pentru a facilita vânzarea de roți de cale ferată, care nu intră în definiția produsului în cauză, în principal în Germania. Pe de altă parte, în observațiile lor cu privire la DIG 2019, reclamantele au recunoscut că IPCT „vind[ea] cantități limitate din produsul în cauză în anumite state membre”.

165 Or, Comisia poate susține în mod întemeiat că o entitate economică unică dispune, în principiu, de un departament de vânzări intern unic, astfel încât identitatea, chiar și parțială, a funcțiilor de vânzare în cadrul Uniunii, exercitate de IPE și de IPCT, este un element de probă de natură să excludă faptul că IPE constituie un asemenea departament.

166 În sfârșit, trebuie arătat că rolul de interfață al IPU (a se vedea punctul 153 de mai sus) confirmă constatarea Comisiei potrivit căreia rolul IPCT se opune calificării IPE drept departament de vânzări intern. Astfel, după cum a arătat Comisia în ședință ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, faptul că IPU analizează comenzile provenite atât de la IPE, cât și de la IPCT nu permite excluderea oricărei posibilități de concurență între aceste ultime două societăți pentru vânzarea acelorași produse pe piața Uniunii. Or, reclamantele nu expun motivele pentru care grupul Interpipe ar fi organizat așa încât o societate care se presupune că acționează în calitate de departament intern de vânzări ar fi în concurență cu o altă societate din același grup.

167 Rezultă că, sub rezerva lipsei unei clauze de exclusivitate în favoarea reclamantelor în statutul IPE, elementele reținute de Comisie constituie indicii convergente de natură să excludă posibilitatea ca IPE să fie considerată un departament intern de vânzări (a se vedea punctul 137 de mai sus).

168 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că, prin aplicarea ajustării contestate, Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere. Prin urmare, al doilea motiv, menționat la punctul 34 de mai sus, trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, întrucât Comisia a modificat metoda de calculare a valorii normale și a prețului de export

169 Reclamantele susțin că, în temeiul articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, în cadrul anchetelor de reexaminare efectuate în temeiul articolului 11 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat, Comisia este obligată, ca regulă generală, să utilizeze aceeași metodă, în special pentru a stabili valoarea normală și prețul de export, precum cea utilizată în cadrul anchetei care a condus la instituirea măsurilor care fac obiectul reexaminării. Această metodă ar putea fi modificată numai dacă circumstanțele s-au schimbat. În schimb, Comisia nu ar putea recurge la o nouă metodă pentru simplul motiv că este mai adecvată decât cea anterioară, cu condiția ca aceasta din urmă să fie conformă cu regulamentul de bază. În speță, metoda de referință ar fi cea care a fost aplicată cu ocazia reexaminării finale încheiate în anul 2018. Pe de altă parte, reclamantele susțin că Comisia, atunci când urmărește să se întemeieze pe ancheta sa inițială, contrazice propriul argument potrivit căruia anchetele precedente nu constituie un punct de referință.

170 Reclamantele amintesc că costurile VAG contestate nu fuseseră luate în considerare de Comisie nici în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2012, nici, în urma observațiilor lor (a se vedea punctele 13, 15 și 17 de mai sus), în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018 și că, deși IPCT fusese constituită înaintea acestei ultime reexaminări, prețul de export fusese calculat, în cadrul acesteia, fără a aplica ajustarea contestată prețurilor practicate de IPE.

171 Astfel, prin intermediul prezentului motiv, reclamantele susțin că Comisia a încălcat, în două privințe, articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, întrucât, în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2019, aceasta a calculat, pe de o parte, valoarea normală (primul aspect) și, pe de altă parte, prețul de export (al doilea aspect), potrivit unei metode diferite de cea pe care o aplicase anterior. Ele precizează că schimbările pe care Comisia le adusese calculelor sale constituie o „metodă” în sensul dispoziției menționate mai sus, iar nu o „abordare”, termen utilizat de Comisie în fața Tribunalului, care nu ar corespunde însă niciunei noțiuni care figurează în regulamentul de bază.

172 Înainte de a examina cele două aspecte ale prezentului motiv, trebuie amintiți termenii articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, precum și principiile rezultate din jurisprudență.

173 Potrivit articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, în toate anchetele de reexaminare în sensul acestui articol, Comisia aplică, în măsura în care circumstanțele nu s-au schimbat, aceeași metodă precum în ancheta care a avut ca rezultat impunerea taxei, ținându-se seama în special de dispozițiile articolului 2 din același regulament.

174 În primul rând, trebuie arătat că excepția care permite instituțiilor să aplice, în cadrul unei proceduri de reexaminare, o metodă diferită de cea utilizată în cadrul anchetei inițiale în cazul în care circumstanțele s-au schimbat trebuie în mod necesar să facă obiectul unei interpretări stricte, întrucât o derogare sau o excepție de la o normă generală trebuie să fie interpretată în mod restrictiv (Hotărârea din 3 decembrie 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo și alții, C-461/18 P, EU:C:2020:979, punctul 143). Sarcina probei incumbă instituțiilor, care trebuie să demonstreze că circumstanțele s-au modificat pentru a aplica, în cursul anchetei de reexaminare, o metodă diferită de cea aplicată în cursul anchetei inițiale (Hotărârea din 19 septembrie 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Consiliul, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punctul 18).

175 Cerința unei interpretări stricte a posibilității, admisă cu titlu excepțional de articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, a unei schimbări a metodei nu poate permite instituțiilor să continue să aplice o metodă care nu ar fi conformă cu dispozițiile articolului 2 din acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Consiliul, C-15/12 P, EU:C:2013:572, punctul 19, Hotărârea din 18 septembrie 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 43, și Hotărârea din 3 decembrie 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo și alții, C-461/18 P, EU:C:2020:979, punctul 144).

176 În schimb, pentru a justifica o modificare a metodei, nu este suficient ca o nouă metodă să fie mai adecvată decât cea anterioară, în ipoteza totuși în care metoda anterioară ar fi conformă cu articolul 2 din regulamentul de bază (a se vedea Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctul 91 și jurisprudența citată).

177 În al doilea rând, modificarea circumstanțelor vizată de dispozițiile articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază privește parametrii aplicați în conformitate cu dispozițiile articolului 2 din același regulament, în temeiul metodei reținute, în cadrul anchetei care a condus la impunerea taxei, pentru a calcula marja de dumping (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2015, CHEMK și KF/Consiliul, T-169/12, EU:T:2015:231, punctul 90).

178 În al treilea rând, utilizarea aceleiași metode nu înseamnă că este necesară reluarea acelorași date colectate în cursul unei anchete anterioare, nici a acelorași concluzii de fapt sau exprimate în cifre obținute pe baza datelor menționate (Hotărârea din 7 februarie 2013, Acron/Consiliul, T-118/10, nepublicată, EU:T:2013:67, punctul 115).

179 În lumina acestor principii trebuie examinate în mod succesiv cele două aspecte ale prezentului motiv.

Cu privire la primul aspect, referitor la o schimbare de către Comisie a metodei de calculare a valorii normale

180 În susținerea primului aspect al celui de al treilea motiv, reclamantele arată că, nici în regulamentul atacat, nici în scrisoarea din 2 august 2019, Comisia nu a menționat vreo schimbare a circumstanțelor, începând cu ancheta referitoare la reexaminarea finală încheiată în anul 2018, care ar justifica aplicarea unei metode diferite pentru a determina dacă vânzările lor fuseseră efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale și pentru a stabili valoarea normală calculată. În plus, reclamantele arată că, în scrisoarea menționată, Comisia a recunoscut că își schimbase metoda pentru motivul că, în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2012 și al reexaminării finale încheiate în anul 2018, costurile VAG contestate fuseseră omise din eroare și a declarat că metoda aplicată în prezent era conformă cu articolul 2 alineatele (4) și (6) din regulamentul de bază și că eroarea menționată mai sus nu determina o încredere legitimă, de care se puteau prevala reclamantele. Or, potrivit acestora din urmă, explicațiile scurte furnizate de Comisie nu permit să se considere că a dovedit existența unei schimbări a circumstanțelor, în temeiul articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, care ar fi de strictă interpretare.

181 Comisia nu ar fi reușit nici să dovedească faptul că excluderea costurilor VAG contestate nu respecta articolul 2 din regulamentul de bază. Astfel, afirmația Comisiei privind conformitatea noii metode cu articolul menționat nu ar echivala cu a explica faptul că metoda urmată în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2012 și al reexaminării finale încheiate în anul 2018 era incorectă. Reclamantele insistă asupra faptului că pretinsa eroare pe care Comisia ar fi săvârșit-o pornind de la reexaminarea intermediară încheiată în 2012, dacă ar fi fost într-adevăr una, ar fi trebuit corectată în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018. Or, în cadrul acesteia, Comisia ar fi examinat, în mod detaliat, mai ales costurile VAG contestate și ar fi acceptat în cele din urmă poziția susținută de reclamante cu privire la costurile respective.

182 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

183 Trebuie arătat că decizia de a lua în considerare sau de a înlătura costurile VAG contestate în vederea stabilirii valorii normale nu este un element de natură factuală, pe care Comisia îl putea actualiza pe baza unor date noi furnizate de reclamante, ci rezultă din interpretarea pe care aceasta a ales să o dea dispozițiilor relevante ale articolului 2 din regulamentul de bază, în special a alineatelor (3), (4) și (6) ale acestuia. Astfel, includerea cheltuielilor respective în cadrul

reexaminării intermediare încheiate în anul 2019, după excluderea lor cu ocazia reexaminării intermediare încheiate în anul 2012 și a reexaminării finale încheiate în anul 2018, constituie o schimbare de metodă în sensul articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază.

184 Cu toate acestea, după cum rezultă din examinarea primului motiv, regulamentul de bază, interpretat în lumina jurisprudenței relevante, impune aplicarea testului OCN și calcularea valorii normale în sensul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul menționat pe baza tuturor costurilor VAG efectuate cu ocazia vânzărilor reclamantelor, directe și indirecte, pe piața ucraineană. Astfel cum a admis Comisia în ședință, metoda pe care a aplicat-o în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2012 și al reexaminării finale încheiate în anul 2018 nu era conformă cu articolul 2 din regulamentul de bază, în măsura în care excludea costurile VAG contestate.

185 Rezultă că, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 175 de mai sus, schimbarea de metodă efectuată de Comisie nu este contrară articolului 11 alineatul (9) din regulamentul din bază.

186 În cadrul prezentului aspect, reclamantele invocă de asemenea o critică referitoare la încălcarea principiului protecției încrederii legitime, în măsura în care, atunci când au solicitat Comisiei să efectueze (a se vedea punctul 12 de mai sus) reexaminarea intermediară încheiată în anul 2019, care a condus la adoptarea regulamentului atacat, ele se așteptau ca marja de dumping să fie calculată potrivit aceleiași metode cu cea utilizată de Comisie de la reexaminarea intermediară încheiată în anul 2012.

187 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, orice particular are dreptul să se prevaleze de principiul protecției încrederii legitime în cazul în care se află într-o situație din care reiese că administrația Uniunii, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. În plus, asigurările date trebuie să fie conforme cu normele aplicabile (Hotărârea din 24 martie 2011, ISD Polska și alții/Comisia, C-369/09 P, EU:C:2011:175, punctul 123; a se vedea de asemenea Hotărârea din 17 decembrie 2010, EWRIA și alții/Comisia, T-369/08, EU:T:2010:549, punctul 139 și jurisprudența citată).

188 În speță, presupunând că reclamantele ar fi primit din partea Comisiei asigurări suficient de precise privind excluderea costurilor VAG contestate, aceste asigurări ar fi fost contrare articolului 2 din regulamentul de bază, astfel cum rezultă din examinarea primului motiv.

189 În orice caz, nu reiese din dosar că asemenea asigurări au fost date reclamantelor în cadrul reexaminării intermediare încheiate în anul 2012. În ceea ce privește asigurările care ar fi rezultat din schimburile care au avut loc între Comisie și reclamante cu privire la costurile VAG contestate, în cursul reexaminării finale încheiate în anul 2018, trebuie să se arate că acestea au început la 13 iulie 2018 (a se vedea punctul 13 de mai sus). Or, înainte de această dată, reclamantele solicitaseră deja reexaminarea intermediară încheiată în anul 2019, care a condus la adoptarea regulamentului atacat, după cum rezultă din publicarea, la 7 mai 2018, a avizului privind această din urmă reexaminare (a se vedea punctul 12 de mai sus). Astfel, reclamantele nu pot invoca încrederea legitimă care ar rezulta din schimbări intervenite în prealabil în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018.

190 În consecință, critica reclamantelor întemeiată pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime este nefondată.

191 Având în vedere considerațiile care precedă, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, referitor la o modificare de către Comisie a metodei de calculare a prețului de export

192 Prin intermediul celui de al doilea aspect al prezentului motiv, reclamantele susțin că constituirea IPCT în anul 2014 nu reprezintă o schimbare a circumstanțelor în raport cu situația care prevala în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018, care ar putea justifica introducerea ajustării contestate. Astfel, Comisia ar fi trebuit să continue să aplice metoda urmată în cadrul reexaminării menționate, fără a putea demonstra că aceasta nu era conformă cu articolul 2 din regulamentul de bază. Reclamantele contestă argumentul, invocat de Comisie în scrisoarea din 2 august 2019, potrivit căruia, întrucât scopul unei reexaminări în perspectiva expirării măsurilor era diferit de cel al unei reexaminări intermediare, ea ar fi făcut o analiză detaliată a structurii grupului Interpipe în cadrul examinării intermediare încheiate în anul 2019, iar nu în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018. Ele se opun de asemenea argumentului Comisiei potrivit căruia problema relevantă pentru aplicarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază este aceea dacă circumstanțele s-au schimbat de la precedenta reexaminare intermediară. Normele de procedură, cu excepția celor care privesc termenele, și întinderea anchetelor de reexaminare în perspectiva expirării măsurilor și a anchetelor de reexaminare intermediară ar fi similare, chiar identice, în ceea ce privește stabilirea marjei de dumping, după cum ar rezulta din articolul 11 alineatul (5) din regulamentul de bază.

193 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

194 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 143-148 de mai sus, după pronunțarea primei hotărâri Interpipe și până la reexaminarea intermediară încheiată în anul 2019, instituțiile, atunci când au decis să nu mai aplice grupului Interpipe ajustarea care fusese declarată nelegală de Tribunal în hotărârea menționată, nu au examinat cele patru elemente, reluate la punctele 152-155 de mai sus, pe baza cărora Comisia a operat, după reexaminarea intermediară încheiată în anul 2019, ajustarea contestată.

195 Este adevărat că, în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018, existența IPCT a fost evocată de Comisie. Totuși, aceasta nu a dedus de aici nicio consecință cu privire la prețurile de export ale IPE.

196 Rezultă că, în vederea adoptării regulamentului atacat, Comisia a aplicat ajustarea contestată întemeindu-se pe elemente de fapt pe care nu le examinase anterior sau din care nu a dedus consecințe juridice.

197 Trebuie adăugat că aplicarea unei ajustări pe baza unor elemente care nu au fost examinate în trecut nu poate fi considerată o schimbare de metodă în sensul articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, ci o consecință a constatării că sunt îndeplinite în prezent condițiile necesare pentru o astfel de ajustare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Consiliul, T-423/09, EU:T:2011:764, punctul 57).

198 În orice caz, presupunând că Comisia a schimbat metoda în sensul articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, trebuie arătat, în primul rând, că, potrivit jurisprudenței, modificările care afectează structura unui grup și organizarea vânzărilor sale la export către Uniune constituie o schimbare a circumstanțelor în sensul dispoziției menționate. O asemenea schimbare a

circumstanțelor este de natură să justifice modificarea metodei efectuată, din moment ce respectiva modificare este consecința apariției unui al doilea canal de vânzare al grupului în cauză și astfel a schimbării intervenite în organizarea vânzărilor grupului menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2015, RFA International/Comisia, T-466/12, EU:T:2015:151, punctele 100 și 101).

199 Dreptul de care dispune astfel Comisia de a aplica ajustarea contestată fără a încălca articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază nu este afectat de împrejurarea potrivit căreia cele patru elemente pe care s-a întemeiat în acest scop nu sunt toate noi, astfel încât Comisia ar fi putut lua în considerare înainte acele elemente care existau anterior. Presupunând că, în mod eronat, Comisia a omis, cu ocazia reexaminărilor precedente, să studieze elementele respective sau să stabilească consecințele legale ale acestora, ea nu poate fi obligată să repete aceeași eroare în momentul adoptării regulamentului atacat, cu unicul scop de a nu încălca articolul 11 alineatul (9) din regulamentul de bază. Astfel, acesta din urmă nu poate fi interpretat în sensul că Comisia trebuie să continue să aplice o metodă care nu ar fi conformă cu dispozițiile articolului 2 din regulamentul menționat (a se vedea punctul 175 de mai sus).

200 În al doilea rând, trebuie să se observe că rolul IPCT constituie unul dintre elementele principale care justifică ajustarea contestată. Este adevărat că această societate era deja în activitate în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018 și că Comisia a menționat-o în Regulamentul de punere în aplicare 2018/1469. Totuși, potrivit jurisprudenței, în cadrul reexaminării măsurilor antidumping care urmează să expire, efectuată în temeiul articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, instituțiile sunt obligate să stabilească numai dacă expirarea acestor măsuri ar favoriza continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului, astfel încât măsurile menționate ar fi menținute. În caz contrar, măsurile antidumping sunt abrogate. În consecință, o reexaminare a măsurilor care urmează să expire nu poate să conducă la o modificare a măsurilor în vigoare. În schimb, în ceea ce privește o reexaminare intermediară în temeiul articolului 11 alineatul (3) din acest regulament, Comisia poate printre altele să examineze dacă circumstanțele privind dumpingul și prejudiciul s-au schimbat semnificativ și poate nu numai să abroge sau să mențină măsurile antidumping, ci și să le modifice [Hotărârea din 11 februarie 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, punctul 76, Hotărârea din 18 septembrie 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 52, și Hotărârea din 18 octombrie 2016, Crown Equipment (Suzhou) și Crown Gabelstapler/Consiliul, T-351/13, nepublicată, EU:T:2016:616, punctul 57].

201 Astfel, nu se poate reproșa Comisiei că nu a examinat într-un mod mai detaliat, cu ocazia reexaminării finale încheiate în anul 2018, rolul IPCT și că nu a dedus din aceasta aceleași consecințe juridice precum cele pe care le-a dedus cu ocazia reexaminării intermediare încheiate în anul 2019.

202 Având în vedere considerațiile care precedă, al doilea aspect al prezentului motiv trebuie respins și, în consecință, toate criticile invocate în cadrul celui de al doilea (a se vedea punctele 157 și 168 de mai sus) și al celui de al treilea motiv.

203 Respingerea primelor trei motive conduce de asemenea la respingerea criticilor reclamantelor menționate la punctul 36 de mai sus, dat fiind că încălcările articolului 9 alineatul (4) al doilea paragraf din regulamentul de bază și ale articolului 9.3 din Acordul antidumping al OMC pe care le invocă se întemeiază exclusiv pe criticile care au fost înlăturate prin examinarea motivelor menționate.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare

204 Reclamantele susțin că dreptul lor la apărare a fost încălcat pentru motivul că abia prin scrisoarea din 2 august 2019, trimisă în aceeași zi cu cea a publicării în Jurnalul Oficial a regulamentului atacat, Comisia le-ar fi comunicat noi argumente privind faptul că costurile VAG ar fi efectuate chiar și în cazul vânzărilor către un cumpărător afiliat precum IPU și admiterea existenței unei erori în această privință cu ocazia reexaminării intermediare încheiate în anul 2012 și a reexaminării finale încheiate în anul 2018, precum și statutul IPE și contractele în cauză. Aceste argumente ar constitui temeiul deciziei Comisiei, pe de o parte, de a include costurile VAG contestate în vederea stabilirii valorii normale și, pe de altă parte, de a nu mai trata IPE ca un departament de vânzări intern.

205 Reclamantele subliniază că, pentru ca prezentul motiv să fie admis, ele nu sunt obligate să demonstreze că, dacă ar fi putut să își prezinte observațiile cu privire la argumentele menționate înainte de adoptarea regulamentului atacat, conținutul acestuia ar fi fost diferit. Ar fi suficient ca o asemenea ipoteză să nu fie complet exclusă, din moment ce acestea și-ar fi putut asigura mai bine apărarea în lipsa neregularității procedurale. Din primul și din al doilea motiv ar reieși că reclamantele erau în măsură să prezinte observații suplimentare de natură să repună în discuție temeinicia schimbărilor de metodă pe care Comisia le-ar fi introdus în regulamentul atacat, prin luarea în considerare a costurilor VAG contestate și prin aplicarea ajustării contestate. Astfel, nu s-ar putea exclude cu totul posibilitatea Comisiei de a ajunge la o decizie diferită cu privire la problemele ridicate în motivele menționate dacă, în cursul procedurii administrative, reclamantele ar fi primit informațiile cuprinse în scrisoarea din 2 august 2019.

206 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

207 Înainte de a examina argumentele reclamantelor referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la apărare în ceea ce privește atât costurile VAG, cât și ajustarea contestată, trebuie amintite principiile de bază referitoare la drepturile menționate.

208 Respectarea dreptului la apărare constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii din care face parte integrantă dreptul de a fi ascultat [a se vedea Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 28 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 12 decembrie 2014, Crown Equipment (Suzhou) și Crown Gabelstapler/Consiliul, T-643/11, EU:T:2014:1076, punctul 38 și jurisprudența citată].

209 Respectarea dreptului la apărare, care are o importanță fundamentală în procedurile de anchete antidumping, presupune că întreprinderilor interesate trebuie să li se fi oferit posibilitatea, în cursul procedurii administrative, să își prezinte în mod util punctul de vedere asupra caracterului veridic și pertinent al faptelor și împrejurărilor invocate și asupra elementelor de probă reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența unei practici de dumping și a prejudiciului care ar rezulta din aceasta [Hotărârea din 27 iunie 1991, Al-Jubail Fertilizer/Consiliul, C-49/88, EU:C:1991:276, punctul 17, Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP, C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctele 76 și 77, și Hotărârea din 12 decembrie 2014, Crown Equipment (Suzhou) și Crown Gabelstapler/Consiliul, T-643/11, EU:T:2014:1076, punctul 41].

210 Existența unei neregularități în ceea ce privește respectarea acestui drept nu poate conduce la anularea unui regulament prin care se instituie o taxă antidumping decât în măsura în care există posibilitatea ca, din cauza acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al părții în cauză. Cu toate acestea, nu i se poate impune acestei părți să demonstreze că decizia Comisiei ar fi fost diferită, ci doar că o astfel de ipoteză nu este complet exclusă, din moment ce partea menționată și-ar fi putut realiza mai bine apărarea în lipsa neregularității procedurale denunțate (Hotărârea din 10 aprilie 2019, Jindal Saw și Jindal Saw Italia/Comisia, T-301/16, EU:T:2019:234, punctele 66 și 67; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP, C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctele 78 și 79).

211 În sfârșit, trebuie amintit că dreptul de a fi ascultat este aplicabil în ceea ce privește toate elementele de fapt sau de drept care constituie temeiul actului decizional, dar nu și în ceea ce privește poziția finală pe care administrația intenționează să o adopte. Astfel, acest drept nu impune ca, înainte de a adopta poziția finală cu privire la aprecierea elementelor prezentate de o parte, administrația să fie obligată să ofere acesteia din urmă o nouă posibilitate de a se exprima în legătură cu elementele respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 martie 2020, Tulliallan Burlington/EUIPO, C-155/18 P-C-158/18 P, EU:C:2020:151, punctul 94 și jurisprudența citată, Hotărârea din 19 mai 2010, IMI și alții/Comisia, T-18/05, EU:T:2010:202, punctul 109, și Hotărârea din 9 martie 2015, Deutsche Börse/Comisia, T-175/12, nepublicată, EU:T:2015:148, punctul 344).

212 În lumina acestor principii trebuie examinate criticile reclamantelor referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la apărare în ceea ce privește, pe de o parte, costurile VAG și, pe de altă parte, ajustarea contestată.

Cu privire la criticile referitoare la costurile VAG contestate

213 Potrivit reclamantelor, în DIG 2019, Comisia indicase că avea intenția să ia în considerare costurile VAG contestate în vederea stabilirii valorii normale. Acestea arată că au criticat abordarea respectivă a Comisiei în observațiile lor cu privire la DIG 2019, susținând că, procedând astfel, Comisia relua teza pe care o invocase deja în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018, la care renunțase în momentul adoptării Regulamentului de punere în aplicare 2018/1469, în urma obiecțiilor pe care le ridicaseră.

214 Este adevărat că, la punctele 3-6 din scrisoarea din 2 august 2019, Comisia a precizat, în primul rând, că reclamantele menționaseră, în răspunsurile lor la chestionarul pe care îl trimisese, existența unor cheltuieli referitoare la vânzările dintre societăți afiliate în cadrul grupului Interpipe, în al doilea rând, că vânzările dintre aceste societăți implicau costuri VAG, în al treilea rând, că metoda utilizată pentru aplicarea articolului 2 din regulamentul de bază trebuia să reflecte toate costurile suportate de întreprinderea în cauză și, în al patrulea rând, că costurile VAG contestate fuseseră excluse din eroare în cadrul reexaminării finale încheiate în anul 2018 și al reexaminării intermediare încheiate în anul 2012, în condițiile în care le-ar fi luat în considerare în cadrul anchetei inițiale.

215 Totuși, aceste observații ale Comisiei, primite de reclamante după adoptarea regulamentului atacat, nu conțin elemente de fapt sau de drept de care acestea nu avuseseră cunoștință înainte și cu privire la care nu s-ar fi putut exprima. Acestea constituie temeiul poziției finale a Comisiei cu

privire la problema costurilor VAG contestate, astfel încât, în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 211 de mai sus, nu se poate constata nicio încălcare a dreptului la apărare în această privință.

216 Pe de altă parte, întrucât reclamantele arată că argumentele suplimentare pe care le-ar fi putut invoca în fața Comisiei, în cazul în care ar fi primit mai devreme elementele conținute în scrisoarea din 2 august 2019, sunt cele pe care le-au ridicat în fața Tribunalului (a se vedea punctul 205 de mai sus), trebuie precizat că toate aceste argumente au fost respinse în cadrul examinării celorlalte motive invocate în prezenta acțiune. Astfel, nu se demonstrează că, în cazul în care reclamantele ar fi invocat argumentele respective în timpul procedurii administrative, aceasta ar fi putut conduce la un rezultat diferit (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 aprilie 2014, Tisza Erőmű/Comisia, T-468/08, nepublicată, EU:T:2014:235, punctul 217).

217 Prin urmare, este necesar să se respingă prezentele critici.

Cu privire la criticile referitoare la ajustarea contestată

218 Trebuie amintit că, în scrisoarea din 2 august 2019, a cărei dată coincide cu publicarea în Jurnalul Oficial a regulamentului atacat, Comisia a completat motivarea acestuia din urmă cu elemente care, ca urmare a caracterului lor confidențial, nu puteau figura în regulamentul menționat. În scrisoarea respectivă, Comisia a răspuns la obiecțiile pe care reclamantele le ridicaseră în observațiile lor cu privire la DIG 2019, la care nu răspunsese în documentul de informare suplimentară din 27 iunie 2019 (a se vedea punctul 22 de mai sus).

219 Cele patru elemente, descrise în scrisoarea din 2 august 2019, pe care s-a întemeiat Comisia pentru a aplica ajustarea contestată (a se vedea punctele 151-155 de mai sus) fuseseră prezentate în atenția reclamantelor în DIG 2019, la punctele 34-42. În observațiile privind DIG 2019, reclamantele au enumerat aceste patru elemente și au adoptat o poziție cu privire la fiecare dintre ele.

220 Reclamantele susțin însă că scrisoarea din 2 august 2019 conține justificări suplimentare care nu ar figura în DIG 2019. Comisia ar fi menționat astfel, pentru prima dată, că contractele în cauză stipulau că riscul era transferat de la IPU la IPE sau la IPCT și că statutul IPE nu indica faptul că aceasta acționa sub instrucțiunile IPU, ci prevedea că IPE putea efectua orice operațiune financiară, fiduciară sau comercială în legătură cu obiectul său.

221 Or, trebuie să se constate că aceste pretinse justificări suplimentare reprezintă simple precizări referitoare la elementele care figurează în DIG 2019, pe care Comisia le-a adăugat în urma observațiilor formulate de reclamante cu privire la acesta din urmă. Precizările menționate, care privesc conținutul statutului IPE și al contractelor în cauză, cunoscute în mod evident de reclamante, nu conțin un element de fapt și de drept nou, ci privesc aspecte asupra cărora reclamantele s-au exprimat în observațiile respective.

222 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că, în scrisoarea din 2 august 2019, Comisia nu a făcut decât să își expună poziția finală asupra ajustării contestate, adoptată pe baza unor elemente cu privire la care reclamantele avuseseră ocazia să își prezinte opinia. În aceste împrejurări, în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 211 de mai sus, nu se poate constata nicio încălcare a dreptului la apărare.

223 Pe de altă parte, considerațiile prezentate la punctul 216 de mai sus sunt aplicabile și prezentelor critici ale reclamantelor.

224 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă al patrulea motiv și, în consecință, acțiunea în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

225 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Interpipe Niko Tube LLC și Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC la plata cheltuielilor de judecată.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 iulie 2021.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei 2

Procedura și concluziile părților 6

În drept 7

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nelegalitatea luării în considerare, la calcularea valorii normale, a costurilor VAG aferente vânzărilor efectuate de reclamante către IPU 7

Cu privire la dispozițiile regulamentului atacat referitoare la valoarea normală 11

Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 2 alineatele (3), (4) și (6) din regulamentul de bază 12

Cu privire la noțiunea de entitate economică unică și la consecințele acesteia 14

Cu privire la criticile întemeiate pe deciziile Organului de soluționare a litigiilor al OMC . . . 16

Cu privire la caracterul teoretic al costurilor VAG contestate 17

Cu privire la încălcarea practicii Comisiei 19

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în aplicarea la prețul de export a unei sume corespunzătoare costurilor VAG și profitului unui agent care lucrează pe bază de comisioane 20

Cu privire la istoricul aplicării în cazul grupului Interpipe a unei ajustări în temeiul articolului 2 alineatul (10) litera (i) din regulamentul de bază și al regulamentelor care l-au precedat 23

– Cu privire la ajustarea aplicată grupului Interpipe în Regulamentul nr. 954/2006 și la consecințele nelegalității acestuia constatate în prima hotărâre Interpipe 23

– Cu privire la aplicarea ajustării contestate 24

Cu privire la contestarea de către reclamante a elementelor pe care se întemeiază ajustarea contestată 25

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (9) din regulamentul de bază, întrucât Comisia a modificat metoda de calculare a valorii normale și a prețului de export 27

Cu privire la primul aspect, referitor la o schimbare de către Comisie a metodei de calculare a valorii normale 29

Cu privire la al doilea aspect, referitor la o modificare de către Comisie a metodei de calculare a prețului de export 31

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare 33

Cu privire la criticile referitoare la costurile VAG contestate 34

Cu privire la criticile referitoare la ajustarea contestată 35

Cu privire la cheltuielile de judecată 36